

Những cô nàng tinh nghịch

Contents

Những cô nàng tinh nghịch	1
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	3
3. – Chương 3	4
4. – Chương 4	6
5. – Chương 5	8
6. – Chương 6	10
7. – Chương 7	13
8. – Chương 8	16
9. – Chương 9	20
10. – Chương 10	23
11. – Chương 11	25
12. – Chương 12	27
13. – Chương 13	30
14. – Chương 14	33
15. – Chương 15	35
16. – Chương 16	37
17. – Chương 17	38
18. – Chương 18	41
19. – Chương 19 (end)	44
20. – Ngoại Truyện 1	45
21. – Ngoại Truyện 2	47
22. – Ngoại Truyện 2.1	48

Những cô nàng tinh nghịch

Giới thiệu

* Các nàng nhà ta đây:–Nguyễn Hoàng Băng Băng(Nu) nó: 17t, thiên kim tiểu thư tập đoàn Nguyễn

1. – Chương 1

Một buổi sáng đẹp trời không mưa cũng không nắng...

Lúc này tại Biệt thự Rose ở Anh có một giọng nói nhẹ nhàng như ‘loa phát thanh’ đang cố gắng gọi một ‘con heo’ đang nướng trên giường...

“Mày dậy ngay cho tao!!!” tiếng ‘loa phát thanh’ đây là của chị My nhà ta và ‘con heo’ không ai khác chính là nó, đây là nhiệm vụ cao cả mà chị My luôn thực hiện để kêu nó dậy.

“Còn sớm mà!!! Chút nữa đi!!!” vâng còn sớm của chị ấy là gần giờ cơm trưa luôn rồi (@@!).

“Bốp...rầm...” nó đã được chị My hôn hạnh ột cú đá mà ôm hôn đất mẹ!

“Con kia!!! Mày làm gì mà mạnh tay vậy!!!” nó đứng lên trừng mắt với My.

“Tao không làm vậy mày có dậy không hả???” My cũng không vừa trừng mắt nhìn lại nó.

“Haizzz... tao dậy là được chứ gì!!!” nó chán nản nói sau đó vào phòng WC để làm vsen.

20 phút sau

“Ủa Pama có chuyện gì qua sớm vậy???” nó vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Riko, lúc này Riko, My, Rin mỗi đứa ôm một pé ipad chơi game.

“Mama có chuyện này muốn nói với các con” mama nó từ tốn nói.

“Mama muốn các con về ” mama Riko tiếp lời.

“Cái gì???” tụi nó đồng thanh.

“Sao phải về ạ!!!” nó hỏi lại.

“Vậy các con có về không??? Nếu không về thì bị cắt thẻ, không đi chơi!!!” mama My nói.

“Dạ về!!!” tụi nó nói với giọng chán nản.

“Vậy tụi con về phòng chuẩn bị chiều 2h bay” mama Rin nói.

Tụi nó quay về phòng với vẻ chán nản mà không biết các pama nó nở nụ cười đắc thắng.

1h45 tại sân bay

“Mama cho các con ở lại chăm sóc các mama nha!!!” nó nói với vẻ mặt cún con mong được ở lại.

“Thôi không cần đâu!!! Các con về một thời gian rồi các pama sẽ sang đó gặp các con thôi!!!” mama nó nói mà không hề dao động trước vẻ mặt của nó vì đã quá quen.

“Vậy các pama nhớ giữ gìn sức khỏe nha!!!” tụi nó nói xong rồi cũng ôm chào pama nó lần nữa rồi lên máy bay...

Lúc tụi nó vừa xuống máy bay thì mọi người đều ngược nhìn tụi nó với vẻ ngưỡng mộ, ghen tị,... vì tụi nó quá xinh đẹp, một người đàn ông đến trước mặt tụi nó

“Chào các tiểu thư đã trở về” người đó là bác Lê quản gia nhà nó.

Tụi nó ôm ông rồi nói “Bác không cần gọi tụi con là tiểu thư đâu!!! Cứ gọi tụi con là cháu được rồi!!!” tuy là tiểu thư nhưng tụi nó đối với mọi người xung quanh tôn trọng không hề đánh đá như những tiểu thư khác.

“Được rồi!!! Lên xe đi!!!” bác Lê nói xong tụi nó bước lên xe để về.

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự màu trắng cổ điển theo phong cách châu Âu, cả một vườn hoa hồng xanh được chăm sóc tỉ mỉ tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Chính vì thế mà căn biệt thự này được đặt tên là Blue-Rose. Tụi nó bước vào nhà hai hàng người làm ở nhà nó đồng loạt cung kính nói

“Chào mừng các tiểu thư về nhà!!!”

“Được rồi không còn gì nữa mọi người đi làm việc của mình đi!!!” sau khi nó nói xong mọi người cũng đi làm việc của mình.

“Các ông, bà chủ đã đăng kí cho các cháu học ở trường Royal rồi, đồng phục bác để ở trên phòng rồi ngày mai là bắt đầu đi học” bác Lê nói.

“Bác Lê anh con cũng học trường đó luôn phải không ạ?” nó hỏi.

“Đúng vậy”

“Haizzz thôi kệ dù zì ở nhà cũng không có gig làm đi học quây cho đã” Riko im lặng nãy giờ cũng nói.(tụi nó đều đã có bằng đại học rồi nên không đi học cũng không sao).

“Thôi lên phòng nghỉ ngơi đi, chiều đi mua sắm để mai còn đi học nữa” Rin nói.

“Ừm đi thôi” My nói.

2. – Chương 2

Chiều tụi nó bước xuống khiến ai cũng ngỡ ngàng đến bàng hoàng, bàng hoàng đến phũ phàng vì tụi nó quá ư là xinh đẹp.

Nó khoác trên mình chiếc áo thun màu trắng, khoác ngoài chiếc áo gile màu đen cùng với chiếc quần bó màu đen ôm sát đôi chân thon gọn của nó, mái tóc được cột cao lên càng thêm đáng yêu. Riko thì dịu dàng và nữ tính trong chiếc váy màu xanh biển hơi xòe ở chân váy, mái tóc màu hạt dẻ cột lệch ở bên phải càng thêm đáng yêu. My thì quyến rũ với chiếc váy đen ôm sát cơ thể lộ ra những đường cong chết người, mái tóc được búi lên để lộ chiếc cổ trắng ngần gợi cảm. Rin cũng đáng yêu không kém với chiếc áo pull hình Kitty cùng với chiếc quần short màu kem, mái tóc cột đuôi ngựa càng thêm năng động.

“Tụi mình đi mua sắm sau đó đi bar nha” My đưa ra ý kiến.

“Được đó!!! Rồi mình cũng chưa gặp lại anh Ken nữa” Rin hưởng ứng.

“Ok luôn!!!” nó nói xong nháy mắt tinh nghịch.

Tụi nó lên xe đi đến trung tâm mua sắm.

Tua thời gian tụi nó đến bar luôn nhé

Tại quán bar Star, bên trong nhộn nhịp lắc lư theo điệu nhạc decan thì...

“Rầm...” một tiếng động lớn vang lên và cánh cửa được mở một cách hết sức nhẹ nhàng của nó và được yên ổn ra đi. Tụi nó bước vào trong ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị, thèm thuồng,... của tất cả mọi người, đi đến bàn khuất và chọn 4 ly whisky. Đang ngồi thì có một người hết sức đẹp trai ý lộn đẹp trai tiến lại gần nó. Gương mặt mang theo nét lạnh lùng pha chút nghịch ngợm, trong ánh mắt mang theo sự nghi ngờ.

“Nu! Là em phải không?” chàng trai tiến đến hỏi nó.

“ANH KEN!!!” nó dùng hết công sức hét lên sau đó chạy lại ôm chầm lấy chàng trai tên Ken đó. Ken cũng ôm lại nó, mọi người ở đây thì trợn mắt há hốc mồm nhìn người quản lí bao năm lạnh lùng không biết dịu dàng là gì mà giờ đang ôm một người con gái trước mặt họ.

“Hai người diễn phim tình cảm đủ chưa??? Ở đây là bar chứ không phải hậu trường cho hai người đóng phim đâu nhá!” My vừa nói vừa nó với vẻ châm chọc.

“Hix bộ anh không nhớ tụi em sao mà chỉ ôm có mình nó vậy?” Rin nói nước mắt rưng rưng trông đến tội.

“Đâu có! Anh vẫn luôn nhớ các công chúa của anh mà” Ken vừa nói vừa ôm các nàng còn lại.

“À có 2 em ở đây không anh Ken?” nó nhìn Ken hỏi mà còn liếc nhìn Riko cười ranh mãnh làm nàng ta ngượng đến chín mặt.

“Có nó đang ở phòng vip đấy! À còn có thêm mấy ‘con tắc kè’ nữa đấy”

“Được lắm xem em xử anh ấy ra sao” nó nói xong hậm hực bước đến phòng vip. Mặc dù Ken đã cố đi nhanh để cứu cánh cửa nhưng không được vì nó sợ cửa đau nên đã giúp cho cánh cửa sớm nghỉ ngơi sau cú đập của nó.

“Em mới đi có 2 năm mà anh dám bỏ ‘chị dâu’ của em đi tìm người mới nhá” nó nhìn Bi với vẻ châm chọc. Nhanh như chớp có một bóng người tiến đến nó cực nhanh *bọn tắc kè bị đuổi ra ngoài rồi nhá*.

“Nu bé bỏng của anh, em về hồi nào sao không nói để anh ra đón, anh nhớ em lắm biết không?” Bi nói với nó bằng giọng dịu dàng nhất làm cho 3 người bạn còn lại ngồi nhìn Bi với ánh mắt ngạc nhiên và khuôn mặt ngu ngơ như bò đeo nơ hết sức có thể.

“Em cũng nhớ anh lắm” nó cũng ôm lại anh.

“Các người không cần phải ngạc nhiên vậy đâu, nó là em anh Bi đó” Riko giải thích cho 3 người đang bận làm ‘bò đeo nơ hiệu’. Lúc này hần, Min và Ren mới để ý đến Riko, My, Rin và lúc này có 2 trái tim đang lỗi một nhịp.

“Em mới về lúc sáng, còn ba người này là...?” nó ngồi xuống cạnh Bi và hỏi.

“À đây là Windy, Min, Rèn bạn của anh, đây là Nu em gái mình và bạn của nó Riko, My, Rin” Bi chỉ vào từng người và giới thiệu.

“Chào các anh” tụi nó đồng thanh.

“Chào các em” tụi hần cũng chào lại và lúc này hần đang cẩn thận nhìn nó chăm chú và đưa ra nhận xét *Em gái Bi à! Đẹp đấy chứ*, trong lúc hần chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì Min và Ren đang tranh thủ bắt chuyện với My và Rin.

“Hai à! hiện giờ anh đang ở đâu vậy?”

“Anh đang ở biệt thự Devil hay anh dọn về ở cùng em nhá?”

“Ừm bây giờ luôn đi tụi em đang ở biệt thự Blue-Rose nè”

“À cho 3 thằng bạn của 2 ở chung lun nha!” Bi nài nỉ nó.

“Nếu như mấy anh ấy đồng ý thì em không có ý kiến” nó mỉm cười với Bi.

“Em không có ý kiến thì tụi anh cũng không” Windy nói với nó.

“Về sớm thôi! Mai còn phải đi học nữa” Bi đưa ra đề nghị. Tụi nó cùng tụi hần lên xe thẳng tiến về biệt thự Blue-Rose với tốc độ rất ‘chậm’ làm ai cũng né vô nếu không muốn xuống ‘suối vàng báo hiệu với ông bà’. Đến nơi ai về phòng nấy ngủ, hần, Bi, Min, Ren ngủ chung trong một phòng lớn có 4 chiếc giường đang hoàng nhé, tụi nó cũng zập ngủ chung một phòng lớn.

Nhân vật mới:

–Nguyễn Hoàng Khánh(Ken): 22t, anh họ nó, papa anh ấy làm hiệu trưởng trường Royal, đã ra trường hiện làm quản lí quán bar Star. Tính tình: hơi lạnh, giải quyết công việc thì nhanh gọn và quyết đoán cũng rất thương nó. IQ:200/200.

3. – Chương 3

Bọn hần đã đi học từ sớm nên chỉ còn tụi nó ở nhà.

“My mày lên kêu ‘con heo’ dậy được rồi đó” Riko nói.

“Sao mày không đi kêu nó đi” Mý la oai oái vì chưa ăn xong.

“Mày thấy có khi nào tao với Rin kêu mà nó dậy không hả?” Riko chống chế vì nhỏ cũng chưa ăn xong.

“Haizzz thôi được rồi! Lát vô trường cho nó ăn sau luôn” Mý ngao ngán thở dài đi lên lầu kêu nó. Đến gần nó Mý dùng hết công suất hét lên “Aaa... cháy nhà...cháy nhà rồi...”

“Á.. cháy...cháy ở đâu?” nó hoảng hồn chạy ra ngoài nhưng nhìn kĩ lại không thấy cháy ở đâu, nó khó hiểu đi vào thì thấy Mý đang cười như điên, thế là nó nhận ra nó đã bị lừa và nó và Mý bắt đầu diễn phim ‘Tom and Jerry’ Mý chạy trước xin nó tha cho còn nó vừa chạy theo vừa hăm dọa.

“Mày đi chuẩn bị đi sắp trễ học rồi kìa” Mý nói xong nó bay thẳng vào nhà vệ sinh để thay đồ.

Đồng phục nữ trường nó là áo sơ mi trắng dài (ngắn) tay trên cổ thắt chiếc nơ nhỏ xinh màu xanh dương, váy kẻ caro ngắn trên đầu gối 3-4cm xếp li hơi xòe trông đáng yêu. Đồng phục nam thì chừng chặc hơn với chiếc caravat màu đen cùng với quần kẻ caro màu đen xen màu xanh.

Nó xuống nhà trách móc Rin, Riko với Mý “Lúc nào tụi mày cũng ăn sáng mà không đợi tao gì hết vậy”

“Đợi mày ăn chắc tụi tao chết đói luôn quá” 3 đứa đồng thanh khiến nó quê độ đi thẳng lên xe luôn, còn 3 đứa kia cứ cười như điên.

~~

Trước cổng trường

“Anh Windy làm bạn trai em nha” nữ sinh 1.

“Anh Bi, em yêu anh” nữ sinh 2.

“Anh Min, cho em làm bạn gái anh đi” nữ sinh 3.

“Anh Ren hoàng tử của em” nữ sinh 4.

Bọn hần thản nhiên bước đi vì hôm nào cũng vậy nên đã thành thói quen, Ren và Min thì lâu lâu nở nụ cười làm tụi nữ sinh muốn xỉu, còn Bi và hần hình như là tín đồ của băng thì phải, không cười dù chỉ một cái. Lúc bọn hần đã yên vị trên lớp thì tụi nó cũng vừa tới, khi bước xuống xe thì tụi nó cũng làm cho trường ầm ĩ lên vì ‘nhan sắc’ của tụi nó.

“Oa thiên thần kìa tụi bây” nam sinh 1.

“Ông trời ban các cô ấy cho con phải không ạ?” nam sinh 2.

“Mày đừng mơ các cô ấy là của tao mới phải.” nam sinh 3.

bla..bla... tụi nó bỏ ngoài tai, đi thẳng lên phòng hiệu trưởng (HT), đến nơi nó lễ phép gõ cửa vì đây là phòng của chú nó nên mới nhẹ tay chứ còn không phải thì... cánh cửa đã được thay mới rồi!

“Vào đi” âm thanh nghiêm nghị vang lên, tụi nó đẩy cửa bước vào liền chạy lại ôm chầm ông HT nói “Chú!!!”

“Các cháu về hồi nào sao không nói?” ông trách yêu tụi nó.

“Cháu mới về hôm qua, bây giờ mới đến đây gặp chú nè” nó nói.

“Tụi cháu học chung với Bi lớp 12A1 luôn nha!” ông HT nói vì pama nó đã thông báo cho ông biết hết rồi nãy giờ chỉ là diễn kịch thôi và chỗ ngồi ông cũng đã nhúng tay vào luôn rồi giờ chỉ việc đưa tụi nó vào trường thôi.

“Dạ cũng được”.

“Để chú kêu cô chủ nhiệm dẫn các cháu đi” lúc này cô chủ nhiệm lớp tụi nó bước vào “Cô dẫn tụi nó về lớp đi”

“Dạ tôi biết rồi! Cô tên là Loan giờ các em theo cô” cô Loan cung kính nói với ông HT trưởng sau đó dẫn tụi nó đi.

“Các em đợi cô một lát” cô Loan nói sau đó vào lớp.

“Các em im lặng! Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới” quay ra tụi nó “Các em vào đây”. Tụi nó bước vào trong ánh mắt hình trái tim của tụi con trai, ánh mắt ghen tị của bọn con gái, trong đó có 3 cặp mắt hết sức ngạc nhiên nhìn tụi nó.

“Ê Bi sao tụi nó học lớp này?” Hấn hỏi.

“Tụi nó nhảy cóc đó mà” Bi

“Ừ!”

“Chào các bạn mình là Băng Băng các bạn gọi mình là Nu nha!” nó nói xong còn nháy mắt làm bọn con trai ngất ngây và làm tim ai đó đập lồi 1 nhịp cho ai đó.

“Mình là Như Tuyết, gọi mình là Riko nha!” Riko nói xong mỉm cười làm bọn con trai vừa ngất ngây xong suýt nữa chảy máu mũi.

“Mình là Gia Hân, có thể gọi mình là My, mình mới vào có gì các bạn chỉ thêm nha!” nói xong còn mi gió đúng là nhí nhảnh mà.

“Còn mình là Kiều Nhi gọi là Rin” khuyến mãi thêm nụ cười tươi hơn hoa. Màn giới thiệu của tụi nó làm cho cả lớp muốn xỉu (chỉ boy thui) còn bọn hấn thì nhìn tụi nó đến mắt nghêch ra trông rất...ngu. (Elly: ghê quá! sau này các chị nên ở nhà đi kéo người ta nhập viện đấy! Tụi nó: vậy cũng ‘khai trương’ trước nhá! *cười gian* Elly: *chạy mất dép*)

“Nu em ngồi với Windy, Riko ngồi với Bi, My với Min, còn Rin thì ngồi với Ren nhá” cô Loan sắp chỗ à đương nhiên đây là do chú yêu của tụi nó làm đây mà. Sau khi tụi nó yên vị trên chỗ ngồi thì tụi con nó nhìn nó bằng ánh mắt có thể giết người.

4. – Chương 4

Sau khi ổn định chỗ ngồi thì bất chợt Bi quay qua nói với Riko

“Chiều nay em rảnh không?” Bi nói với giọng rất chi là dịu dàng.

“Không có! Có việc gì không anh?” nhỏ hơi ngượng vì đây là lần đầu tiên Bi nói chuyện với nhỏ khi nhỏ trở về.

“Không có gì anh chỉ muốn dẫn em đến một nơi thôi!!” Bi nói.

“Ồ..dạ” nhỏ nói mặt hơi đỏ.

Hai anh chị tâm sự mà không để ý có 6 người 12 cái tai đã nghe lén chuyện của 2 người

“Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết là thường Bi tỏ tình rồi vậy mà còn bày đặt nói cái gì mà đi đến một nơi nghe mà sồn cả gai ốc” Ren nói châm chọc.

“Lần đầu tiên nghe nó tỏ tình nhất định phải đi nghe mới được” Min nói.

“Hehe chiều nay nhất định phải đi coi phim Hàn Quốc miễn phí mới được” My nói cười rất chi là gian.

“Haha vậy là tao sắp chính thức có chị dâu rồi ...ui...á...(tạm dịch là vui quá)” nó vui quá sắp hét lên.

“Cô im miệng ngay! Bọ muốn thăng Bi nó biết hay sao mà la lên vậy” hấn nhanh tay bịt miệng nó lại không thì...

“Phải đó mày không biết gì hết! Chút nữa là làm hỏng chuyện rồi” Rin nhìn nó vẻ trách móc.

“..Ước...ôi...ă...a(được rồi thả ra)” lúc này hấn mới buông ra mặt hơi đỏ.

Lúc này thì tiếng chuông vang lên giải thoát các tù nhân í lộn các học sinh, tụi nó cùng tụi hấn xuống căn-teen chọn bàn xong thì tụi hấn đi lấy đồ ăn còn tụi nó thì ngồi đợi. Lúc này có 4 đứa ‘mắt xanh mỏ đỏ’ mặt trát cả kí phần cùng với một đám khác tiến lại bàn nó.

“Tao thấy chỗ này cũng sạch sẽ mà sao có mùi gì hôi hôi á tụi mày” nó nhìn thấy 4 nhỏ đó không có gì tốt lành nên nói móc.

“Ừ đúng rồi đó” Riko thấy vậy cũng nói theo.

“À thì ra là mùi nước hoa của các bạn hả, mùi kì quá à, để mình cho các bạn chai mới nha” Mỹ quay qua nháy mắt với Rin. Rin thấy vậy thì lấy chai nước hoa mà nhỏ luôn để trong túi ra đưa cho nhỏ gần Rin “Nè bạn dùng thử đi dù sao cũng hơn mùi bạn đang sử dụng đó”

Rin nói xong tụi nó cười ngả nghiêng còn nhỏ 1 (là nhỏ được Rin cho chai nước hoa đó mà) tức quá ném mạnh chai nước hoa xuống sàn nói “Im ngay!!! Không nói nhiều nữa tôi muốn các cô tránh xa các hoàng tử của chúng tôi ra”

“Các hoàng tử của các cô là ai?” nó hỏi lại nhỏ đó.

“Đương nhiên là Windy, Bi, Min và Ren rồi” nhỏ 2 bước lên nói.

“Nếu chúng tôi không tránh thì sao?” Rin bước lên nói.

“Chát... cô cũng nên tránh xa Ren của tôi ra đi” nhỏ 4 tát Rin.

“Các cô đang làm gì vậy?” một giọng nói tức giận vang lên.

4 đứa ‘mắt xanh mở đồ đây’:

–Nhỏ 1: Phạm Giang Linh: 17t, papa là tổng giám đốc cty nhỏ nhà nó ở . Tính tình: ác độc, chảnh chọe ngày nào đi học cũng trát cả đồng phần thiếu điều cấm đầu xuống đất mà đi. IQ: 100/200.

–Nhỏ 2: Phạm Giang Lam: 17t, là em gái song sinh với Linh. Tính tình: i chang nhỏ chị. IQ: 90/100.

–Nhỏ 3: Ngô Quyền Trân: 17t, bạn của Linh, papa là chủ công ty bánh kẹo hơi lớn. Tính tình: kiêu căng, đánh đá. IQ: 110/200 (có thể nói thông minh nhất trong 4 đứa).

–Nhỏ 4: Phương Ngọc Thanh: 17t, bạn của Linh, Lam, Trân, papa cũng chỉ là chủ nhà hàng nhỏ trong nước mà thôi. Tính tình: xấu xa, đánh đá. IQ: 100/200.

4 nhỏ này i nhà hơi giàu có thường xuyên ăn hiếp bạn bè trong trường, tự xưng là chị 2 của trường.

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Những Cô Nàng Tinh Nghịch (3) – Truyện Tình Cầm Tuổi Teen – Truyện Teen Đang Sáng Tác – Diễn Đàn Kênh Truyện [kenhtruyen /forum/44-9621-3#ixzz37WJTQSm6](http://kenhtruyen.com/forum/44-9621-3#ixzz37WJTQSm6)

Vâng giọng nói tức giận đó là của Ren nhà ta, khi bọn hấn quay trở lại vừa đúng lúc nhìn thấy Ngọc Thanh tát Rin.

“Rin có sao không?” Ren lo lắng hỏi.

“Không sao” Rin.

“Có chuyện gì xảy ra vậy đầu heo?” hấn hỏi nó.

“Hức... anh xem hức... bọn họ đột nhiên lại gần nói tụi tôi không biết xấu hổ đeo bám các anh còn hức...hức..” nó thấy hấn quan tâm liền sử dụng chiêu ‘nước mắt cá sấu’ kể lể với hấn làm cho 4 nhỏ đó trợn mắt há hốc mồm nhìn thái độ của nó.

“Thôi em nín đi để anh xử lí cho! Nha!” Bi dịu dàng dỗ dành nó.

“Các cô quá đáng vừa thôi chứ! Hơn nữa là lúc này các cô...” nhỏ Trân chưa nói xong thì Mỹ tiếp tục ‘xuất chiêu’

“Min!!! Anh coi rõ ràng là bọn họ kiếm chuyện với tôi mà hơn nữa còn dám tát Rin nữa đó”.

“Thôi đủ rồi! Rõ ràng là các cô làm sai mà còn đổ tội cho người khác sao?” Min bực bội khi thấy Mỹ bị ăn hiếp. (Chị ấy mà bị ăn hiếp ư o.O).

“Đúng rồi đó Bi! Anh phải xử cho tụi em không thôi em giận anh luôn!” Riko quay qua ‘đe dọa’ Bi.

“Các cô thật quá đáng! Đừng ý nhà có ít tiền là ức hiếp người khác, nếu các cô còn dám động đến Rin lần nữa là tôi sẽ cho nhà các cô phá sản đó” Ren tức giận nói. (Oaa ‘anh hùng cứu mỹ nhân’)

“Anh Ren chúng em không có thật mà là cô ta đổ oan cho em” Thanh rưng rưng nói.

“Đúng đó! Anh phải tin em” Linh nói với hần.

“Im đi lần sau các cô còn động đến các cô ấy thì gia đình cô chuẩn bị ra đường ở đi” hần quay ra nói với tụi nó “Đi thôi”.

Lúc đi ngang qua 4 nhỏ đó nó nói nhỏ đủ cho tụi nó và 4 nhỏ nghe “Muốn đấu với tôi sao ? Mơ đi” 4 nhỏ tức lắm nhưng không làm gì được.

“Chị à! Chẳng lẽ bỏ qua dễ dàng vậy sao?” Lam bức xúc.

“Đợi vài ngày nữa rồi tính” Linh nói trong mắt hiện lên tia thâm độc.

Trên đường về lớp, nó và Riko diễn kịch làm tụi nó và tụi hần cười nghiêng ngả.

“Rin à! em không sao chứ?” nó giả bộ lo lắng nâng cằm Riko bắt chước Ren.

“Anh Ren à! Em không sao! Anh xử bọn nó giùm em nhaaa!” Riko bắt chước Rin làm Rin và Ren đỏ mặt không nói nên lời.

“Ừ để anh xử bọn nó cho” nói xong còn giả bộ mi lên mặt Riko làm cả đám cười như điên.

“Tao giận tụi mày luôn” Rin xấu hổ bỏ chạy lên lớp luôn. Thế là buổi học diễn ra trong tiếng chọc của nó và tiếng cười của tụi nó (Bi, hần, Riko, My, Min) trừ Ren và Rin im lặng vì ngượng.

5. – Chương 5

“Riko này! Bây giờ tao, My và Rin đi mua sắm nè, mày đi không?” lúc lên phòng nó kéo Riko lại và hỏi.

“Ồ.. ừm...hôm nay tao hơi mệt mày với tụi nó đi nha!” Riko giả bộ bệnh để ở nhà. (Elly: đi hẹn trai thì có!
Riko: im ngay! có tin ta ziết mi không hã? Elly: có người then quá hóa giận kia mọi người. Riko: *cầm dép*. Elly: *chạy té khói*.)

“Vậy thôi tụi tao đi à!” My nói xong cùng nó và Rin đi ra ngoài.

Còn bên hần thì

“Ê Bi đi bar không mày” Min.

“Thôi hôm nay tao không có hứng! Tụi mày đi đi!” Bi từ chối.

“Ồ vậy thôi!” hần. Đi xuống nhà tụi nó và tụi hần lái xe đi (nói cho có chứ đang trốn chỗ nào đó để rình đi theo).

Bi ở dưới nhà đợi Riko, khi nhỏ bước xuống Bi nhìn nhỏ mặt nghếch ra trông ngu kinh khủng vì nhìn nhỏ như thiên thần trong chiếc váy mà hồng không dây để lộ bờ vai trắng nõn, mái tóc búi gọn lên để rơi vài sợi trông quyến rũ. Riko bị Bi nhìn đến đỏ mặt trông cực yêu kiều Bi vì thế cũng đỏ mặt lấp bắp “Minh..minh..đi thôi”

Xe chạy đến khi có một con đường mòn dưới chân đồi mới dừng lại, xuống xe Bi dùng khăn bịt mắt Riko lại. Đến nơi mở khăn bịt mắt ra Riko bất động không thốt nên lời. Trước mắt nhỏ là một cánh đồng hoa Violet màu tím huyền bí xinh đẹp. Bi xuất hiện trước mặt Riko trên tay là một bó hoa Violet, Bi bắt đầu thổ lộ.

“Em biết không anh đã thích em ngay từ lần gặp đầu tiên khi em đến nhà anh chơi. rước đây anh không bao giờ tin vào loại tình yêu sét đánh này, nhưng khi gặp em, trái tim anh đã hoàn toàn bị rung động bởi sự dịu dàng, đáng yêu của em” dừng một chút Bi nói tiếp “Anh thích em, làm bạn gái anh nhé”

“Em cũng thích anh ngay lần đầu bởi sự quan tâm chu đáo của anh, em đồng ý” Riko nói trong những giọt nước mắt của sự cảm động trước lời nói của anh. Bi từ từ cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Riko. Lúc này trong bụi cây gần đó

“Không ngờ thằng Bi tỏ tình lại buồn nôn như vậy” Min nói xong còn giả bộ nôn nữa.

“Hehe hôm nay được coi phim Hàn Quốc miễn phí đã thiệt người thật cảnh thật luôn” nó cười gian “Gửi cho pama một bản coi mới được”.

“Tụi mình về thôi” Rin nói.

Về đến nhà nó gửi qua cho pama nó xem đã vậy thì thôi nó còn xuống phòng khách bắt ọi người xem. Lúc này Bi và Riko vừa về tới.

“Nu!!!! Em giỏi quá nhỉ? Dám theo dõi anh nữa” Bi tức giận xen lẫn ngượng ngùng nói.

“Hôm nay tao không xử mày tao không tên Huỳnh Như Tuyết nữa” Riko tức giận nói.

“Ấy ấy anh 2 ‘chị 2 đừng giận mà!’” nó cười trừ.

“Còn tụi mày nữa hôm nay biết tay tao!” Bi nói xong lao vào rượt tụi hần, Riko cũng bắt đầu rượt tụi nó tiếng cười đùa vang cả căn biệt thự khiến ai cũng cười theo.

Lúc này ở Anh

“Không ngờ thằng Bi lại hành động nhanh như vậy” mama nó cười nói.

“Đúng đó! Xem ra tui với bà sắp làm thông gia rồi đó!” mama Riko cũng cười.

“Xem ra tuần sau mình phải sắp xếp công việc về đó giải quyết chuyện....” papa nó nói.

“Ừm cũng đến lúc rồi” mấy người còn lại cũng gật gù.

Trên phòng nó

“Ê mấy con nhỏ hồi sáng dám tát Rin ngày mai phải dạy tụi nó một bài học mới được” nó nói.

“Ê tao có ý này nè...” Rin nói.

“Haha quả không hổ danh là quân sư bang Rose tại hạ xin bái phục” My lém lỉnh nói. Cả đám 4 đứa cười hết sức vui vẻ vì kế hoạch ngày mai.

Hôm nay tụi nó dậy thật sớm, vừa xuống nhà gặp ngay tụi hần.

“Ngày hôm nay chắc có bão quá” hần cảm thán nói.

“Anh bị điên à! Trời đẹp thế kia mà có bão sao?” nó khó hiểu nhìn hần.

“Vì cô dậy sớm nên trời có bão đấy!” hần nói xong cả đám cười ngả nghiêng làm nó quê độ.

“Tên điên kia tôi dậy sớm hay trễ thì liên quan gì đến thời tiết hả? Đồ khùng!” nó tức tối.

“Cô nói ai khùng hả đầu heo?” hần bực mình vì từ trước đến giờ nó là người đầu tiên dám nói hần khùng.

“Tôi nói anh đó! Đồ khùng!”

“Đầu heo..”

“Đồ khùng..”

“Hai đứa mày im ngay” Bi bực mình hét lên vì mới sáng sớm mà nó và hần đã cãi nhau um sùm.

“...” nó và hần im bặt nhưng vẫn lườm nguýt nhau.

“À sao hôm nay các cô dậy sớm vậy?” Min hỏi My.

“Đến trường tặng quà cho 4 đứa đã tát Rin chứ sao!” My.

“Cho tụi tôi tham gia với được không?” Ren nói vẻ mặt hớn hở.

“Được thôi nhưng phải chuẩn bị ‘đồ nghề’ đã!” Rin.

~~

Vậy là mới 5 giờ sáng tụi nó và tụi hấn đã có mặt ở trên lớp học của 4 nhỏ đó.

“Nè cửa khóa rồi sao vô được?” nó.

“Để anh!” Bi nói xong chạy xuống phòng bảo vệ để...ăn cắp chìa khóa “Cũng may là ông bảo vệ ngủ quên nên mới dễ dàng lấy được”

“Hai à, 2 có triển vọng làm...ăn trộm lắm đó” nó nói xong cười như điên làm Bi ngượng.

“Nói hay quá! Không lấy chìa khóa thì có mà vô bằng niềm tin à?” hấn.

“Được rồi! Được rồi! Vô đi!” Min lên tiếng khi thấy nó và hấn sức mùi thuốc súng.

“Anh, Bi, Min, Ren trang trí lớp nhé còn bàn của 4 nhỏ đó thì để tụi tui lo” nó phân công.

Hấn, Bi, Min, Ren cẩn thận dùng những ‘bé rần, chuột’ để lên bàn còn rần thì treo lủng lẳng trông ghê rợn. Tụi nó thì cửa ghế để khi 4 nhỏ đó ngồi xuống thì mới gãy, trên trần nhà thì để sẵn 4 lọ mật ong trộn với lông gà. Sau khi trang trí xong tụi nó và tụi hấn khóa cửa lại đi ăn sáng.

Đến giờ học tụi nó (bao gồm tụi hấn) vào lớp như không có gì, lấy ipad đã kết nối với camera để trong lớp 4 nhỏ ra xem. Bên lớp 4 nhỏ, những học sinh vào lớp thì xém xiu vì nhìn thấy những ‘kiệt tác’ của bọn hấn treo trong lớp, bọn nam sinh thì trào lên để gỡ những ‘kiệt tác’ đó xuống. Đến khi 4 nhỏ đó vô, vừa mới ngồi xuống thì té ra đất, còn những lọ mật ong có sẵn lông gà thì rơi xuống đầu 4 nhỏ làm 4 nhỏ la oai oái lên trông vừa thảm hại mà vừa buồn cười, lớp đó bây giờ đại loạn bởi tiếng la hét của tụi nữ sinh vì có chuột. 4 nhỏ quê quá bỏ về nhà.

Còn bên lớp nó thì cả lớp tròn mắt nhìn 8 con người chăm chú vào ipad mà cười như vừa mới đào lỗ chui ra từ 3TK (Trung Tâm Thần Kinh). Đã vậy hôm nay tụi nó quyết định quậy cho đã luôn.

6. – Chương 6

Tiết 1 là tiết hóa của bà cô Vân ì thích tụi hấn nên mỗi ngày đi học í lộn đi dạy đều trang điểm lòe loẹt, quần áo sặc sỡ trông như con tắc kè. Lúc bà cô Vân vừa vào lớp

“Cô ơi!” nó gọi.

“Có chuyện gì em!” bà cô Vân trả lời.

“Hôm nay cô đẹp quá!” Bi đứng lên phát biểu làm cả lớp nhin cười.

“Cám ơn em!” bà cô ngượng ngừng nói.

“Thân hình cô quá chuẩn luôn ấy ạ!” My nói làm bà cô ngượng thêm.

“Da của cô trắng như trứng gà bóc luôn ấy ạ” Rin nói xong nhin cười khổ sở.

“Ừa mà cô ơi! Sao tay của cô có màu cà phê vậy ạ, không giống trên mặt chút nào?” Min phát biểu một câu khiến bà cô xấu hổ.

“Này Min không được nói với cô như vậy!” Ren nhú mày giả bộ nghiêm giọng, nói tiếp “Mày phải nói là ‘cô ơi cô bôi cả kí phấn không thấy nghet thở hay sao?’ mới phải” cả lớp cười nghiêng ngửa bà cô thì tức muốn xỉu.

“Tụi mày không được phép nói cô như vậy!” hấn đứng lên nói “Mà phải nói là ‘cô ơi thân hình cô chuẩn không cần chỉnh vì vòng 1 cộng vòng 3 bằng vòng 2 vô cùng... khác người’ mới đúng” hấn nói xong cả lớp còn cười lớn hơn nữa.

“Cô ơi đừng tức giận...phấn rơi xuống hết rồi kìa” nó nói xong cười ngả nghiêng.

“Các em...các em giỏi lắm!” bà cô tức giận nói.

“Tụi em giỏi đó giờ cô không cần phải khen đâu ạ” nó tự tin nói làm bà cô tức giận ra khỏi lớp thế là lớp nó được nghỉ 1 tiết.

Đến tiết toán của ông thầy ‘đầu hói’ Tân. Ông này nổi tiếng cho bài toán khó nên nằm trong danh sách đen của bọn học sinh trong trường.

“Nguyễn Hoàng Băng Băng, lên trả bài” ông ‘đầu hói’ gọi nó. Mọi người thầm cầu nguyện cho nó thoát khỏi ‘nhanh vuốt’ của ông thầy.

“Thầy ơi! Em thấy hôm nay thầy đẹp trai quá à” ông thầy nghe nó nói hơi ngượng “Nhất là chiếc mũ da đầu gối của thầy đó, đẹp quá à, thầy mua ở đâu vậy chỉ em với!” nó nói về vô (số) tội lamf cả lớp cười ầm lên.

“Băng Băng à bạn nói với thầy như vậy hả” Riko đứng lên nói làm ông thầy hài lòng “Đó là da đầu của thầy mà” Riko nói xong còn cười.

“Tôi đi nói với thầy HT” ông thầy tức giận ra khỏi lớp. Lát sau bọn nó được ‘triệu tập’ lên văn phòng.

“Các con mới vào trường hôm qua mà quậy phá rồi hả” HT nói với vẻ trách móc.

“Thôi mà chú có quậy đời nó mới đẹp chứ!” nó cười trừ.

“Được rồi sau này quậy vừa vừa thôi để pama con biết được là xong đó” ông lắc đầu bó tay với nó.

“Dạ con biết rồi! Mà cho tụi con nghỉ một bữa nha chú!” nó nũng nịu.

“Được rồi để chú sắp xếp”

Ra khỏi phòng HT

“Ê đi bar không?” nó quay lại hỏi cả đám.

“OK”

“Kít...” tiếng thắng xe vang lên chói tay trước cửa quán bar Star.

“Rầm...” tụi nó đập cửa bước vào.

“Các cô không biết quán bar này thuộc quyền cai quản của bang Rose hay sao mà làm loạn vậy?” một tên mặt mày bặm trợn bước lên hỏi, vì trước giờ tụi nó ít khi lộ diện với lại đi Anh 2 năm nên tụi này không biết.

“Biết thì sao mà không biết thì sao?” nó trả lời giọng dửng dưng.

“Con này láo! Tụi bây xông lên” tên đó hét lên sau đó tiến lại phía nó.

“DỪNG LẠI” một âm thanh uy lực vang lên.

“Anh Ken!” tên đó cùng bọn đàn em cung kính hô.

“Hừ..các người giỏi lắm! Định đánh chị 2 cơ đấy!” Riko hừ lạnh, ra dáng chị 3.

“Các..các..cô..nói..nói..sao?” tên đó lắp bắp.

“Đúng vậy! Đây là các thủ lĩnh bang Rose vừa mới về nước!” Ken xác minh cho đàn em biết. (gọi thủ lĩnh cho gọn nha).

“Chào mừng các thủ lĩnh trở về! Khi này thuộc hạ không biết mong các thủ lĩnh bỏ qua!” tên đó cùng hơn phân nửa quán bar quỳ xuống.

“Được rồi! Đứng lên đi!” nó rộng lượng bỏ qua. Nói xong tụi nó lôi tụi hần từ trên chín tầng mây xuống vô phòng Vip.

“Các..là thủ lĩnh bang Rose sao?” hần hỏi với vẻ không thể tin.

“Các anh có thể làm thủ lĩnh bang Evil thì tụi em không thể làm thủ lĩnh bang Rose sao” nó nhìn Bi về trách móc vì giấu nó.

“Anh là con trai thì không sao nhưng em là con gái mà!” Bi vẫn còn ngạc nhiên.

“Ai nói con gái không thể tham gia xã hội đen!” Riko bĩu môi.

“Nhưng...”

“Thôi kệ đi anh Bi! Dù sao chuyện cũng lỡ rồi” My le lưỡi lém lỉnh trả lời.

“Haizzz thôi được rồi nhưng có gì nguy hiểm thì phải báo với tụi anh đó” Bi thở dài. Vừa lúc đó Ken đem rượu vào cho tụi nó.

“Đồ uống của mấy đứa nè! Anh còn có việc nên đi trước” Ken nói xong cũng bước ra ngoài trả không gian riêng lại cho tụi nó.

“Em đi WC cái nha” nó.

“Này cô em! Đi đâu đó..” trên đường trở về nó chạm mặt với 2, 3 tên say rượu.

“Đi chơi với tụi anh nha...” tên khác lên tiếng.

“Bảo đảm em sẽ hài lòng..”

“Ha..ha..” một tràng cười khả ố vang lên.

“Ở trước cửa có mấy con Luky đó, ra mà dẫn đi chơi đi” nó lạnh lùng.

“Sao chảnh dữ vậy em..” tên đó định vuốt mặt nó liền bị nó hất mạnh.

“Đừng có chạm vào tôi bằng bàn tay bẩn thỉu của ông” nó nhếch môi khinh thường.

~ Lúc này ở cửa phòng Vip~

“Này sắp chuyện hay rồi kìa Rin” My nói vẻ thích thú.

“Bạn cô như vậy mà cô còn hứng thú sao?” Min.

“Mặc kệ tôi liên quan gì anh! Hơn nữa nó đủ sức mà” My chu môi nói.

“Hay là mình ra đi dù sao lâu rồi cũng chưa có đánh nhau” Riko lên ý kiến.

“Ừ được đó” Rin đồng tình.

“Này cho tụi tôi theo với!” Ren lên tiếng.

“Tụi tôi tự lo được!” Rin nói xong cả đám bước đi. Min, Ren bước đi.

“Mày để tụi nó lo đi” Bi ‘nắm’ tụi Min và Ren lại.

“Phải đó nếu có nguy hiểm gì mày ra cũng chưa muộn mà” hấn cũng lên tiếng đơn giản vì hấn muốn biết thực lực của nó tới đâu.

“Dạo này có nhiều tên điên trốn trại quá nhỉ” My châm chọc.

“Các cô em cũng đẹp quá! Theo tụi anh luôn nha” tên cầm đầu vừa nhìn thấy My, Riko, Rin bước ra thì chảy nước miếng (Ồi kinh tởm quá >.<)=“”>

“Theo các người để bị xe bắt chó bắt à!” Rin châm chọc.

“Hừ muốn chết phải không ?” quay ra đàn em “Tụi bây lại đây” khoảng 50 tên bước ra.

“Có chuyện gì đại ca?” một tên bước ra hỏi.

“Bắt 4 con nhỏ này cho tao!” tên đại ca nói.

“Lâu rồi chưa động đây tay chân! Xem ra hôm nay có dịp rồi!” Nó cười nguy hiểm.

Hai bắt đầu xông vào, tuy bên nó có 4 người nhưng không yếu thế chút nào. Nó dùng chân đá vào những tên tiến lại gần nó, nó đá thẳng vào đầu, ngực, bụng làm những tên đó không gượng dậy được. Còn Riko thì lấy chân bàn làm vũ khí (giỗ kiếm đạo à nha) tên nào hưởng một nhát không tàn phế thì liệt, My thì ‘hiền lành’ hơn chút với những mảnh vỡ chai rượu được dùng như phi tiêu, rất chuẩn xác vào trán và ngực (tim), Rin thì ‘có sẵn’ chiếc roi da được ngụy trang như thắt lưng.

“Khiếp quá mày ơi!” Min đổ mồ hôi lạnh nói với Ren.

“Tao cũng có hơn mày đâu! Ghê thiệt còn hơn mình nữa!” Ren hơi sợ.

Hắn cũng khá bất ngờ khi nó đánh giỏi như vậy. Riêng Bi thì cảm thấy thú vị vì nó tiến bộ hơn nhiều.

Chưa đầy 5 50 tên đó đã thắng thiên hoặc giúp bệnh viện kiếm thêm mớ tiền. Lúc này Ken mới bước ra (lựa thời gian hay quá -_-)

“Anh Ken giải quyết giùm em riêng 3 tên này thì giam tại nhà kho số 5 em xử sau” nó phân phó.

“Được rồi để anh” Ken dụ dăng (Elly: trời!!! còn dụ dăng nữa! em sợ gần chết. Tụi nó: muốn không *trừng mắt*. Elly: dạ không *bỏ chạy*)

“Hai à về nghỉ sớm mai còn quây nữa” nó cười gian.

“Được đó” Bi hiểu ý nó.

7. – Chương 7

Mới sáng sớm tụi nó và tụi hắc vác bao lớn bao nhỏ vô lớp làm mọi người thắc mắc

“Các bạn định làm gì vậy?” lớp trưởng hỏi.

“Các bạn có muốn xem kịch không?” nó nở nụ cười rất chi là gian.

“Muốn chứ!!!” cả lớp hào hứng, thế là tụi nó bắt đầu ‘trang trí’ lớp học.

Tiết sinh của thầy Phát là mở màn của tụi nó dành cho ông. Khi ông thầy vừa mở cửa

“Cạch...rầm...bốp...” sau khi mở cửa vào lớp ông thầy bị té bởi những viên bi của nó để trước cửa lớp, sau đó ông được ‘tẩy trần’ bằng bột mì, vì té quá mạnh nên ông thầy đã yên giấc ngàn thu ý lộn yên giấc ngủ ngon. Còn lớp nó thì cười như những đứa vừa mới trốn viện tâm thần.

Tiếp đến là cô Oanh dạy anh văn, sau khi ổn định lớp bà cô vừa ngồi xuống ghế thì

“Crắc...rầm...áaaaaa...” văng vừa mới ngồi xuống thì ghế gãy bả té xuống đất thì nhìn thấy con rắn để trong ngăn bàn làm bà sợ tới xỉu. Học sinh lớp khác nghe thấy tiếng cười tụi nó thì lắc đầu, tội nghiệp vì lớp nó toàn trai xinh, gái đẹp mà... nào không được bình thường.

Hai tiết được nghỉ, đến giờ ra chơi tụi hắc lên văn phòng có việc còn tụi nó bắt đầu tính kế với tiết hóa

“Ê mày còn nhớ cách chế tạo thuốc nổ không?” nó hỏi Rin.

“Nhớ mà mày hỏi chi? Đừng nói với tao là...” Rin nghi ngờ nhìn nó.

“Đúng vậy” nó cười tươi.

“Ừ để lát nữa tao kêu anh Bi tránh xa mày ra mới được” Riko nghĩ sao nói vậy, nói xong mới biết mình bị hố liền đỏ mặt.

“Hức...hức... My ơi có đứa ‘mai trê’ bỏ tao kìa” nó khóc giả vờ với My.

“Tao..không..có” Riko lấp bắp.

“Còn nói không có” Rin cười gian nhìn Riko.

“Còn ngại nữa! Thừa nhận đi” My ma mẫn nhìn Riko.

“Reng...reng...”

“Thôi đến giờ rồi! Lên lớp thôi” tiếng chuông đã cứu Riko khỏi ‘3 con cáo già’ bỏ của chạy lấy người.

Khi cả lớp đang làm thí nghiệm theo hướng dẫn của bà cô, còn tụi nó thì hí hục chế tạo...thuốc nổ, nói vậy thôi chứ đủ để cái mặt bà cô đen như nhọ nồi rồi.

“Cô ơi! Sao cái này em đốt hoài mà nó không có hiện tượng gì hết vậy cô?” nó giả nai.

“Để cô làm” bà cô vừa cầm ống nghiệm lên tụi nó tránh xa bà ra 2m vừa lúc đó “Bùm...” tiếng động vang lên làm cả lớp hết hồn nhìn lại thì thấy bà cô đứng yên như tượng, mặt đen thui 2 mắt mở to hết cỡ, tóc xoăn xoăn dựng đứng cả lên, sau 10s im lặng cả lớp nó phá lên cười như điên bà cô xấu hổ ôm mặt bỏ chạy.

Sau khi cười đến nước miếng í lộ nước mắt chảy tùm lum nó đột nhiên nghĩ ra điều gì đó nó lấy điện thoại ra nhắn tin sau đó thì thầm gì đó với 3 nhỏ bạn.

“Hai à em về sớm nhé!” nó nói với Bi sau đó tụi nó bỏ đi để lại tụi hắc ngơ ngác nhìn theo.

Nhà kho số 5

“Chào các thủ lĩnh” tên gác cửa cung kính.

“Mở cửa” nó ra lệnh.

“Ra ngoài hết đi” những thuộc hạ lần lượt ra ngoài, trong nhà kho chỉ còn nó, Riko, My, Rin.

“Tụi mày còn nhớ tao chứ” nó đến trước mặt tên đại ca hôm bữa.

“Dạ xin chị 2 tha mạng” tên đó cầu xin.

“Tao thấy vậy cũng được đó...” Riko.

“Cám ơn chị 3 tên đó cám ơn rồi rít.

“...nhưng đợi kiếp sau đi có lẽ sẽ được đó” My tiếp lời.

Tên đó đổ mồ hôi lạnh.

“Nhưng phải chơi từ từ chứ” Rin cười gian.

“Đúng rồi tao có ý này” nó cầm trên tay cái mà ai cũng biết là mắt mèo đó. Nó dùng mắt mèo bôi bôi trát trát lên người mấy tên đó làm mấy tên đó ngứa nhưng không gãi được vì bị xích tay chân.

“Cầu xin các chị! Các chị tha cho em đi!” 3 tên khóc lóc cầu xin thảm thiết.

“À tao cũng có quà cho tụi mày đây” My tiến lên trong tay là một lọ thuốc, lần lượt nhét thuốc vào miệng 3 tên. Sau 5 phút

“A cõi trời cho bọn tôi”

“Chịu hết nổi rồi”

“Cởi trói đi Rin” nó. Cởi trói xong bọn chúng điên cuồng chạy vào WC, để lại sau lưng những tiếng cười hả hê của tụi nó. Vâng thuốc đó chính là thuốc xổ, thế là 3 tên đó được ‘chạy tiếp sức’ đến chết đi sống lại cộng thêm ‘mát-xa’ miễn phí làm bọn chúng xỉu luôn tại chỗ.

“Thôi giữ lại mạng cho bọn chúng lần sau chơi tiếp” nó vẫn chưa nín cười được.

“Haha...tao cười tới sắp bị nội thương rồi về đi” My.

Khi tụi nó rời đi thì 3 tên kia tiếp tục bị treo lên chờ khi nó buồn sẽ đến ‘chơi’ với bọn chúng.

Trên đường về nhà

“Ê tụi mày thấy căn nhà bỏ hoang đó không?” My vừa nói vừa chỉ ra ngoài cửa sổ.

“Thấy!!!” tụi nó đồng thanh nó hỏi.

“Tao có ý này...” Rin nói với tụi nó khi nói xong đứa nào cũng nở nụ cười rất chi là gian.

“Lần này có phim coi nữa rồi” nó nói xong cười ghê rợn.

Tại nhà nó

“Ting...” tiếng chuông tin nhắn của Bi vang lên.

“Nếu muốn cứu mấy con nhỏ này thì mày và 3 đứa bạn của mày thì đến khu nhà hoang xxx...” kèm theo đó là hình tụi nó đang bị trói trên ghế.

“Tụi mày ơi!!!” sau khi đọc tin nhắn Bi hoảng hốt chạy lại chỗ tụi hấn đang uống nước làm hấn xém bị sắc, còn Min thì có bao nhiêu nước trong miệng thẳng cánh đáp thẳng vô mặt Ren làm Ren la oai oái.

“Thằng kia!!! Mi không biết sạch dơ là gì hả cần tao dạy lại cho khái niệm đó không? Làm hỏng cả khuôn mặt ngàn vàng của tao!” vừa nói vừa lấy khăn giấy do Min đưa lau mặt.

“Ừ ngàn vàng!!!” Min cười lớn “Nhưng là vàng mềm!!!”

“Mày nói lại coi” Ren tức giận khi thằng bạn xỉ nhục mình.

“Được rồi! Im đi” hấn lên giọng làm 2 người im phăng phắc, quay sang Bi “Có chuyện gì mà mày hốt hoảng vậy?” hấn lo lắng vì ít khi thấy Bi như vậy.

“Em tao cùng với bạn nó bị bắt cóc rồi” Bi nói.

“Cái gì???” Min và Ren bật dậy hét còn hấn thì hơi bất ngờ.

“Tụi nó có nói gì không?” hấn giữ điềm tĩnh.

“Tụi nó kêu tụi mình đến khu nhà hoang xxx...” Bi.

“Ừ đi nhanh lên” hấn nói xong đứng dậy đi ra ngoài ‘Đầu heo! Cô không được xảy ra chuyện gì đó’ hấn bắt đầu quan tâm.

Tại khu nhà hoang

“Nhìn chẳng có vẻ gì nguy hiểm cả vô thôi” Bi nói sau khi quan sát tỉ mỉ.

“Két...” âm thanh mở cửa ghê rợn tụi hấn vừa bước vô “Rầm...” cả đám hết hồn quay lại thì cánh cửa đã đóng lại đi thêm vài bước nữa.

“Ồi...” cả đám bị trượt chân do ai đó đổ dầu ăn trên sàn.

“Rơi xuống rồi! Cũng hên chỉ có 1m50 thôi” Ren đứng dậy nói, định trèo lên thì

“Á...” bọn hấn la thất thanh vì rần, thần lẫn rơi từ trên trời xuống như ‘tiên giáng trần’ do bất thành linh nên hoảng sợ khi trèo lên được thì

“Chết rồi đây là bẫy của tụi nó! Chạy thôi” Bi phát giác.

“Két...bộp...” cửa vừa mở 1 thùng (nhỏ để cho tụi hấn thui) mật ong đổ lên mình.

“Là mật ong” hấn lên tiếng cùng lúc đó “Vo...ve...vo..ve...” một đàn ong từ đâu bay đến “Chết rồi chạy mau” Min hét lên cả đám cùng bỏ chạy. Nhưng dù chạy nhanh cỡ nào cũng bị ong đốt.

Cùng lúc đó tại một nơi khác trong căn nhà hoang

“Ha...ha...mắc...cười...ha...ha...quá...” nó vừa nói vừa cười.

“Ha...ha...nhìn...mặt...ha...ha...các...anh...ấy...mắc...cười...quá...haha...” My cười đến chảy nước mắt.

“Ha...ha...” tụi nó cười lẫn lộn trong nhà hoang hơn 30 sau mới bước ra ngoài.

“Tao sắp trẹo quai hàm rồi” Riko nói nhưng vẫn còn cười.

“Lát về tao gửi cho pama một bản, cho người trong nhà xem rồi mai đem công bố nữa” nó nghĩ đến đây nó lại cười không ngớt.

“Thôi về thôi” Rin thấy nó cười như điên liền lôi nó lên xe.

Ở nhà nó

“Mấy con nhỏ này quá đáng thiệt!!!” tụi hấn chạy thẳng lên phòng không dám nhìn ai, còn người làm thì thắc mắc sao hôm nay tụi hấn thăm đến không thể nào thăm hơn.

“Kiểu này chắc tối mới xuống nhà được” hấn xem xét cẩn thận rồi đưa ra ý kiến.

“Đợi đó! Đến khi tạo ra được thì tao không tha cho tụi nó đâu” Bi bực mình vì tụi nó làm anh lo lắng.

“Ừ còn giờ thì ngủ đi, khỏe mới có sức trị mấy con nhóc đó” tụi hấn lần ra ngủ.

“Bác Lê, bác kêu hết người trong nhà lên đây!” vừa về tới nó liền tập hợp mọi người.

“Các cháu định làm gì?” bác Lê.

“Bác coi đi rồi biết” Riko tỏ vẻ bí mật.

“Ha...ha... thì ra đây là lí do các cháu thăm tới vậy” bác Lê cùng người làm cười không ngớt khi nhớ tới bộ dạng của tụi hấn khi mới về.

Bên pama nó thì sao

~

“Ha...ha.. không ngờ mấy con nhóc này quậy thiệt” mama Riko cười nói.

“Ha...ha...sở trường của tụi nó mà” mama nó.

“Không ngờ thằng Bi và bạn nó lại bị Nu lừa dễ như vậy haha” các pama của tụi nó cười không hơn gì bên nhà nó cả.

Buổi tối tụi hấn vừa xuống nhà

“Các em đâu ra đây hết” Bi hét lên.

“Có chuyện gì không 2 nó hồn nhiên như con diên.

“Chuyện gì á! Nhìn tụi anh coi” Mìn tức giận giờ nhìn lại thì khắp người tụi hấn đều là mẩn đỏ do bị ong chích.

“Ha...haa... đẹp thế!!!” My trêu tức.

“Phải cảm ơn tụi em đó” Riko.

“Đa đẹp quá mà!!” Rin thêm dầu vào lửa. Cơn tức giận cực điểm.

“Xem tụi anh trị các em sao” hấn tức giận lên tiếng. Thế là đêm đó ngoài vườn hoa tụi nó được ngủ khách sạn ‘ngàn sao’ miễn phí cộng thêm ‘máy lạnh’ hoạt động không ngừng nghỉ làm tụi nó được một đêm thức trắng ‘tập thể dục’ cho khỏe người (vận động cho đỡ lạnh í mà), cũng may bọn hấn còn chút lương tâm nên cho tụi nó lên phòng ‘ngủ sớm’ lúc đó là 2h. (sớm quá trời sớm luôn)

8. – Chương 8

Sáng sớm, tụi hấn vì bảo toàn hình tượng đẹp trai của mình nên đợi vô học rồi mới đến trường, còn tụi nó thì như những con gấu trúc vừa mới leo khỏi ổ thú vậy (hôm qua 2h mới được ngủ mà) trông tội nghiệp.

Đến trường thì tụi nó đi thẳng lên phòng HT

“Chú ơi!!!” nó vừa bước vừa gọi i như con nít.

“Các cháu lên đây sớm vậy có chuyện gì không?”

“Tụi con có cái này muốn cho chú xem” nó vừa nói vừa đưa cho ông cái thẻ nhớ chưa đoạn video hôm qua tụi nó quay ở nhà hoang.

“Để chú xem thử coi có gì hay mà phiền tụi con đem lên tận đây” ông vừa nói vừa bật máy tính lên để xem. Lát sau “Ha...ha...không ngờ tụi con lại ra tay với Bi” ông HT bắt chặp hình tượng cười nghiêng ngả.

“Ha...ha...bây giờ tụi con về trước lát nữa phiền chú mở cho toàn trường xem giùm con.” tụi nó vừa cười vừa nói.

“Thông báo mời các em học sinh đến khán đài có việc cần! Xin nhắc lại...” mọi người vô cùng tò mò đi về khán đài. Khi tất cả ổn định trên màn hình lớn xuất hiện dòng chữ màu hồng to đùng ‘BỘ TƯ HOT BOY DIỄN HÀI KỊCH’ mọi người đều bị kích thích bởi dòng chữ đó nên vô cùng tập trung xem. Mở đầu là lúc

bọn hấn tiến vào nhà hoang sau đó té xuống hố đang định trèo lên thì thêm những bạn rắn, chuột, thằn lằn lại bay xuống chơi với tụi hấn, đến khi lên được thì bị mật ong đổ vào người chạy khỏi nhà hoang thì bị ong rượt, kết thúc đoạn phim mọi người phá lên cười như điên như dại, đến khi vào học thì mới dừng.

Lúc tụi hấn vào trường thì bị học sinh chỉ trỏ nói gì đó rồi cười, Min bước đến hỏi lát sau quay lại với gương mặt hầm hầm sát khí.

“Có chuyện gì mà mặt mày ghê vậy?” Ren hơi lo lắng khi thấy Min như vậy.

“Gr...Em của thằng Bi quay lại hết cảnh hôm qua sáng nay mới đem cho toàn trường coi nè” Min hậm hực nhìn Bi nói.

“Cái tụi nhóc này càng ngày càng quá đáng mà” Bi tức giận. Cả đám lên lớp tìm nhưng không thấy liền đi thẳng lên phòng HT thì biết tụi nó về nên đuổi theo.

Về nhà đập vào mắt tụi hấn là cảnh tụi nó ngồi xem tivi vô cùng thoải mái. Bi đi đến tắt tivi sau đó nói “Các em ngày càng giỏi nhỉ?”

“Tụi em giỏi đó giờ với lại giỏi cũng có thể nâng cấp theo năm tháng mà anh” nó cười làm anh nó tức thêm.

“Em dám quay lên tụi anh rồi đem ọi người xem nữa? Hôm nay phải phạt nặng mới được” anh nó nghiêm túc.

“Bây giờ em đổ anh câu đó nếu không giải được thì phải tha cho tụi em OK?” nó ma mãnh.

“Được rồi nói đi”

“Làm thế nào để giết con kiến?”

“Dễ ợt! Đương nhiên là dùng thuốc diệt kiến rồi!” Min nhanh nhẩu.

“Như vậy tàn nhẫn quá không được” nó.

“Vậy đề bẹp nó hả?” Bi.

“Vậy cũng không được phải nhẹ nhàng hơn một chút” nó. Đưa ra nhiều cách nhưng không được cuối cùng đành phải chịu thua nó.

“Được rồi anh thua!!! Nói đi” Bi, hấn này giờ cũng thắc mắc.

“Phải giết nó như vậy nè: trộn ớt với đường để ngoài tổ kiến cho nó tự mò ra ăn. Sau khi ăn vì cay quá nên con kiến phải đi tìm nguồn nước ở hồ nước hay bể nước gần đó. Khi con kiến đến gần hồ nước nhanh chóng đẩy nó xuống nước, giờ đây chú kiến của chúng ta đã ước sũng và cần tìm một nơi để làm khô mình gần lò sưởi. Khi chú ta đến chỗ lò sưởi thả một quả bom vào trong lửa và thế là BÙM!! Con kiến trọng thương, lúc này hãy nhanh chóng mang nó vào bệnh viện cấp cứu con kiến sẽ được đưa vào ống thở, giờ chú kiến hoàn toàn bình an trong bệnh viện. Nhưng đến đêm, hãy nhẹ nhàng lên vào bệnh viện và nhẹ nhàng rút ống thở của nó ra, và lúc này con kiến qua đời” nó hồn nhiên nêu ra cách giết kiến.

Lúc này “Bốp...xoảng...” chén trà trong tay Bi rớt xuống trọn mắt há hốc mồm nhìn nó.

“Phụt...” trà trong miệng Ren và Min đồng loạt bay ra ngoài.

“Bốp...” My, Rin, Riko té xuống sàn nhà chỉ còn xỉu nữa là xong.

Còn hấn thì hóa đá tại chỗ.

“Sao vậy??? Em nói gì sai hả?” nó ngơ ngác nhìn mọi người “Nè tao nói không đúng hả?” nó quơ quơ tay trước 2 con bạn của nó.

“Cách...cách...đó...ai...nghĩ...ra...vậy?” My lắp bắp.

“À hồi này mới nghĩ ra đó hay không?” nó cười.

“Tao hỏi cái nha?” Riko.

“Mày hỏi đi” nó.

“Mày giết kiến hay giết người?” Riko.

“Đương nhiên là giết kiến rồi” nó.

“Tao nghĩ cách này nên áp dụng giết người có lẽ hay” Rin phát ngôn ra câu này tất cả mọi người chính thức...té ghế lần nữa.

“Ừ phải nhớ mới được” nó gật gù.

“Anh tha cho em lần này đó! Thiết là bó tay với em” Bi đứng lên xoa đầu nó.

Đêm nay hấn ngồi một mình trên sân thượng

‘Tại sao mình lại thấy vui mỗi khi nó vui, lo lắng khi nghe tin nó bị bắt cóc, tim đập nhanh mỗi khi thấy nó cười chẳng lẽ mình đã...’ hấn suy nghĩ về nó.

Dòng kí ức 3 năm trước ủa về

“Anh Phong bắt em đi” cô gái vừa cười vừa nói dưới ánh hoàng hôn, nụ cười của cô gái như một thiên thần.

“Em đứng lại đó” hấn vừa cười vừa chạy theo sau, tiếng cười hạnh phúc của hai người vang khắp cánh đồng hoa.

“Mình sẽ mãi như thế này anh nhỉ?” cô gái đó nằm trong lòng hấn.

“Tất nhiên! Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau” hấn hôn nhẹ lên trán cô gái.

“Nếu một ngày em đột nhiên biến mất anh sẽ đợi em chứ?” cô gái nhìn hấn vẻ mong chờ.

“Sẽ đợi! Cả đời cũng được”

Hai hôm sau....

‘Gửi anh Phong-người em yêu nhất.

Khoảng thời gian qua em rất hạnh phúc khi có anh bên cạnh, mỗi nụ cười, giọng nói của anh đều đã khắc sâu trong tâm trí em. Em xin lỗi vì đã không thể ở cạnh anh.

Có thể 3 năm sau em sẽ trở lại, khi đó chúng ta có thể sống hạnh phúc bên nhau. Cùng nắm tay nhau tiến vào nhà thờ.

Nhưng nếu em không trở lại, anh hãy tìm người yêu anh nhiều hơn em, tốt hơn. Khi đó em có ở nơi xa xôi cũng sẽ chúc phúc cho anh. Em thật lòng xin lỗi anh.

Mong anh hạnh phúc bên người anh đã chọn. Em sẽ mãi mãi nhớ đến anh.

Yêu anh...’

Cô gái đó để lại bức thư đã nhạt nhòa vì nước mắt sau đó biến mất, hấn điên cuồng tìm kiếm nhưng không thấy cô gái, hấn bắt đầu lao vào nhậu nhẹt không để ý đến xung quanh, ngày qua ngày hấn đã tạo thành lớp vỏ lạnh lùng không ai dám đến gần cho đến khi gặp Bi, Ren, Min.

Kết thúc hồi tưởng

Hấn tưởng rằng suốt đời này sẽ không yêu ai khác ngoài cô gái đó cho đến khi gặp nó, trái tim băng giá của hấn đã tan chảy vì nụ cười ấm áp của nó, đã biết lo lắng cho người khác ngoài cô gái đó.

Nhưng bản thân hấn cũng tự hỏi nếu một ngày cô gái đó trở về vậy hấn sẽ chọn ai. Nếu chọn nó thì chắc cô gái đó sẽ đau khổ nhưng nếu chọn cô gái đó thì hấn sợ sẽ không còn nhìn thấy nó nữa. Hấn chìm trong suy nghĩ cho đến khi Bi bước đến vỗ vai hấn

“Sao mày suy tư vậy? Hay là mày lại nhớ về người yêu của mày”

“...” hấn im lặng.

“Mày thích em tao rồi đúng không?” Bi nhâm nhi tách cà phê.

“Sao mày biết?” hấn ngạc nhiên.

“Nhìn thái độ của mày với nó là tao biết rồi” không gian trầm mặc.

“Tao hi vọng mày sẽ có sự lựa chọn đúng đắn! Đừng để đến khi hối hận thì không kịp” Bi khuyên hân “Tao ngủ trước mày cứ nghĩ đi”. Hân ngồi thêm lát nữa cũng xuống phòng đi ngủ.

Trong phòng tụi nó

“Reng...Reng...” tiếng chuông điện thoại của nó vang lên.

“Alo, em nghe nè” nó vừa chơi game vừa nghe điện thoại.

“...”

“Sao cơ” nó bỏ ipad xuống mặt trở nên nghiêm trọng làm 3 đứa kia cũng ngừng lại việc đang làm.

“...”

“Được rồi nửa tiếng sau tụi em sẽ có mặt” mặt nó trở nên hình sự.

“Anh Ken gọi” nó.

“Có chuyện gì sao?” Riko lo lắng.

“Bang Mèo Hoang nghe tụi mình về thách đấu hẹn mình 11h tối nay ở bãi đất trống” nó.

“Vậy thì chuẩn bị thôi 10h hơn rồi kìa” My nói xong tụi nó đi chuẩn bị.

Lúc 11h45 có 4 bóng đen nhảy từ ban công tầng 2 xuống đất một cách an toàn, tiếp theo trên đường xuất hiện bốn chiếc xe moto có một như hai phóng như bay trên đường. Đến nơi, tụi nó bước xuống với ánh mắt thêm thường của tụi Mèo Hoang.

Bốn đứa nó mặt đồ sát thủ màu đen bó sát cơ thể lộ ra những đường cong quyến rũ chết người, chân đi đôi giày cao gót màu đen phần gót chuột nhọn để có thể sử dụng làm vũ khí mỗi khi cần.

“Các cô là thủ lĩnh bang Rose đó hả? Trông được đấy theo hầu anh đi anh sẽ ho các em sung sướng” tên cầm đầu ánh mắt nhìn tụi nó không được trong sáng cho lắm.

“Tụi mày là cái thá gì mà bắt các em ấy theo mày! Nếu mày là con CHÓ thì họa may các em ấy sẽ dắt mày đi dạo mỗi ngày” Ken khinh bỉ nhìn thẳng đó.

“Anh Ken để đó em giải quyết cho” nó đi lên “Giờ tụi mày muốn sao?”

“Để thôi nhường bang Rose lại đây” tên đó nói tiếp “Nếu thích thì theo hầu hạ tụi anh đi haha” tên đó cười hề tiện.

“Haha tụi mày bị điên sao! Thật buồn cười” Riko cười.

“Ồ hèn như tụi mày mà đòi làm bang chủ sao?” My.

“Nếu đã vậy đừng trách tụi này không nương tay” tên đó tức giận “Tụi mày giết nó cho tao”

Hai bên lao vào đánh, nó thì tay trái cầm súng tay phải liên tục đánh những tên lại gần lâu lâu lại có một vài đứa ăn kẹo đồng, Riko trên tay cầm kiếm Nhật bén không thể bén hơn được nữa, đi tới đâu máu đổ tới đó, My thì vờn những tên đó như ảo thuật gia với những chiếc dao găm có chất độc làm bọn đó chết không kịp ngáp, Rin thì không ngừng quất vào người bọn chúng những đòn roi như xé toạc da thịt, tuy là như vậy nhưng tụi nó vẫn luôn chú ý lẫn nhau.

Lúc gần kết thúc, tên cầm đầu chơi hèn dùng cây gậy đánh lén Rin vừa đúng lúc súng của nó hết đạn hết cách nổ chạy lại đỡ cho Rin.

“Bốp..hự..” tên đó đánh vào bả vai phải của nó.

“NU!!!” Riko và My đồng loạt hét lên, ngay tức khắc tên đó đỡ chiếc dao găm phóng thẳng vào trán chết ngay tại chỗ.

“Em không sao chứ” Ken lo lắng đỡ nó đứng dậy.

“Tao xin lỗi” Rin rưng rưng nước mắt nhìn nó.
“Không sao đâu! Chỉ bị trật thôi! Mà đừng lo” nó cười gượng.
“Cũng may là cây gỗ không thì toi đời rồi còn đâu” My nói.
“Em có cần đi bệnh viện không” Ken.
“Thôi khỏi đâu! Nhẹ thôi em không muốn anh hai lo lắng” nó.
“Ừ để về tội tao bằng bó ày” Riko đỡ nó “Anh Ken chở nó giùm tội em nha”
“Ừ để anh” nói xong tội nó lên xe về riêng nó thì được Ken chở.

-Nói một chút về cô gái đó: Lâm Thiên Anh: 18t, papa là chủ tịch công ty bất động sản được nhà hắc đầu tư, gia đình cũng khá giả. Tính tình: dịu dàng, hiền lành. IQ: 190/200. Người yêu cũ của hắc, hai người đã từng rất yêu nhau, nhưng vì bệnh tim nên phải qua Mỹ điều trị nhưng hắc không biết. Sau này sẽ trở về ‘nối lại tình xưa’ với hắc nhưng...

9. – Chương 9

Sáng hôm nay tội nó và tội hắc quyết định ăn sáng rồi mới đi học, trên bàn ăn
“Anh Bi, ăn cái này đi ngon lắm nè” Riko gấp miếng cá bỏ vào chén Bi.
“Em cũng ăn đi” Bi vừa nói vừa cười với Riko.
“Oe...hai người làm thấy ghê quá à” nó.
“Sao ghen tị không có bạn trai hả?” Riko chọc nó.
“Em lúc nào cũng dữ vậy hết làm sao mà có bạn trai được” Bi cũng chọc nó.
“Hai người...hai người...” nó lắp bắp mặt đỏ lựng.
“Hai người sao? Đẹp đôi quá phải hông nè! Không cần khen đâu” Riko khoát tay Bi nói. Mọi người ai cũng cười làm nó quê tới im lặng cúi đầu ăn luôn.
Đến trường tội nó vừa đi vừa nói chuyện cười nói vui vẻ thì 4 nhỏ hôm bữa chặn nó lại.
“Sao tội mày cứ bám theo các hoàng tử của tao hoài vậy?” Linh.
“Mặt dày lắm sao mà cứ đeo bám không buông vậy?” Lam cũng hòa theo.
“Chúng tôi của các cô hồi nào?” tội hắc đồng thanh làm 4 nhỏ quê.
“Sao hả các anh ấy nói không phải của các cô kia! Đừng có nhận vợ nha” My cười nhạo.
“Chát...Im đi! Mày biết gì mà nói” Trần then quá hóa giận bước lên tát My.
“Mày chán sống rồi hay sao mà dám tát My” nó gần rùng rợn làm 4 nhỏ sợ.
“Thì...thì sao!” Thanh nói “Tội bây đánh nó cho tao”
Cũng may là tội nó đi học lúc nào cũng mặc quần short ở trong nên đánh nhau không sợ...tóc vấy. Hai bên bắt đầu lao vào đánh nhau, bên 4 nhỏ cũng khoảng 100 đũa, lúc này trên sân trường không còn ai hết vì không muốn bị liên lụy. Võ của nó rất giỏi nhưng vì tay phải bị thương nên xem nữa là nó bị tội kia đánh lén nhưng cũng may nhờ có Riko nên không sao.
Khi cuộc chiến thúc nó tiến lại gần 4 nhỏ và nói
“Hôm nay nhà tội mày sẽ phá sản vì dám động đến tội tao” nó nói xong bỏ đi, vừa đi đến giữa sân trường thì nó bị Bi lôi đi.
“Vai của em bị sao vậy?” ra đến sân sau Bi buông nó ra nôn nóng hỏi.

“Ồ..em có bị sao đâu” nó.

“Vậy sao?” Bi nhết môi. Đưa tay lên sau đó dùng lực tưởng như rất mạnh định đánh vào vai nó.

“Aaaa em chỉ bị trật thôi mà” nó nhắm mắt hét lên.

“Sao lại bị trật” giọng Bi hơi trầm xuống.

“À..ờ..tại em bị té” nó tìm lí do biện minh.

“Anh không tin” Bi nhìn thẳng vào mắt nó làm nó chột dạ.

“Thật đó anh nó bị té đó” Riko nói giúp nó.

“Anh đang hỏi nó” Bi nói bằng giọng tức giận khiến Riko im bặt “Em còn không mau nói.”

“Được rồi! Là..tối qua đi...ừm...xử nhóm Mèo Hoang nên mới như vậy” nó cúi đầu lí nhí nói.

“Rồi có đi bệnh viện kiểm tra chưa?”Bi lo lắng.

“Dạ chưa” nó.

“Tại sao không đi?” sóng gió sắp nổi lên.

“Tại em không muốn đi bệnh viện với lại giờ em cũng không sao mà” nó ngược mặt lên nhìn Bi cười méo mó.

“Em còn cãi nữa” Bi tức giận hét lên.

“Mày bình tĩnh đi” hần thấy Bi sắp mất bình tĩnh thì lên tiếng.

“Em không sao thật mà nếu anh không thích thì em sẽ về lại Anh” nó cũng nổi nóng móc điện thoại ra “Alo! Bác Lê hả? Bác đặt vé cho cháu...”

“Bốp..” nó đang nói chuyện điện thoại thì Bi tức giận giật mạnh chiếc điện thoại trong tay nó ném mạnh vô tường sau đó bỏ đi.

“Để tụi anh chạy theo coi sao” bọn hần đuổi theo Bi.

“Híc sợ quá” nó ngồi bệt xuống đất.

“Trời công nhận anh mày giận lên cũng đáng sợ quá! Đến giờ tao vẫn còn run nè” Mỹ nói xong cũng ngồi luôn xuống đất.

“Thôi lên lớp đi trễ rồi kìa” Riko nói xong tụi nó lên lớp làm học sinh gương mẫu còn tụi hần thì phóng xe thẳng đến bar Devil thuộc quyền cai quản của bang Evil.

~

“Bốp...” vừa bước vào vô tình một tên say rượu đụng vào Bi.

“Thằng nhóc kia! Mày không thấy đường hay sao mà đụng vào tao” tên đó nói bằng giọng lè nhè, vì đang say nên không nhìn rõ Bi là bang chủ Evil nên mới nói vậy, nếu không bình thường có cho vàng cũng không ai dám, đơn giản vì không muốn xuống địa phủ làm con rể của ‘Diêm Vương’.

“Là mày chán sống” Bi nói xong lao vào đánh tên đó tới tấp để xả giận. Tụi hần thì để yên cho Bi đánh vì biết Bi đang bực mình nên không tiện xen vào. Đợi đến khi tên đó thừa sống thiếu chết thì tụi hần mới can lại.

“Được rồi Bi mày mà đánh nữa là nó qui tiên luôn đó” hần kéo Bi ra khỏi tên đó. Bây giờ tên đó không còn sức để cầu xin nữa chỉ biết nằm đó thoi thóp như sắp chết.

“Dọn đi” Min ra lệnh cho đàn em.

Sau khi xả giận xong thì tâm trạng Bi cũng tốt lên một chút, ngồi xuống một bàn khuất trong quán bar Bi gọi một tên đàn em đến.

“Bang chủ có việc gì cần dặn” tên đàn em đỏ mồ hôi hột khi nhìn thấy mặt bang chủ hầm hầm.

“Điều tra về bang Mèo Hoang sau đó cho biến mất khỏi thế giới trong hôm nay đi” Bi nói mặt đầy sát khí.

“Dạ” tên đó bỏ chạy thật nhanh để tránh khỏi làm bia đỡ đạn cho bang chủ xả giận.

“Được rồi đã đến đây rồi thì nên vui chơi đi” Ren gỡ bầu không khí âm u xuống. Thế là cả đám tụi hần lẫn ra ăn chơi đến đêm mới ‘bò’ về nhà. Còn nó biết mình làm sai nên ở nhà một bữa để ‘tu tâm dưỡng tính’.

Sáng hôm sau trên mỗi tờ báo đều in trên trang nhất với dòng chữ to đùng ‘CÔNG TY PHẠM, NGÕ, PHƯƠNG PHÁ SẢN CHỈ TRONG MỘT ĐÊM!!! ĐƯỢC NGHĨ NGỜ LÀ DO TẬP ĐOÀN NGUYỄN HOÀNG LỚN NHẤT THẾ GIỚI NHÚNG TAY VÀO’, đến trường mọi người ai ai cũng đều biết tin này, người thì há hê khi thấy 4 nhỏ đó gặp nạn, người thì nghi ngờ mối quan hệ của nó với tập đoàn Nguyễn Hoàng.

“Mọi người tập trung vào khán đài Hội trường hội học sinh có việc muốn thông báo!!!...” tiếng loa phát thanh vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của mọi người (Bi là Hội trường hội học sinh còn hần là hội phó).

“Xin mọi người trật tự” giọng Bi vang lên khiến mọi người im lặng sau một hồi nhốn nháo “Hôm nay tôi có một việc muốn thông báo” mọi người như nín thở khi nghe Bi nói như vậy.

“Tôi muốn giới thiệu với mọi người một người rất quan trọng đối với tôi, là em gái cùng bảo bối tôi bảo vệ trong lòng từ bé đến lớn, là cô công chúa duy nhất của tập đoàn Nguyễn Hoàng, và người con gái đó chính là...” Bi cố tình kéo dài giọng “Nguyễn Hoàng Băng Băng” nó từ trong bước ra ngoài nở nụ cười thật tươi với mọi người, còn những người ở đây thì dường như chết đứng khi thấy nó bước ra.

“Tiểu thư tôi cầu xin cô! Làm ơn tha cho gia đình tôi đi! Họ không có tội gì cả” 4 nhỏ từ đâu xuất hiện phía trên khán đài liên tục khóc lóc cầu xin nó.

“Trước đây là tôi không tốt! Không nên chọc đến cô! Hôm nay tôi xin dập đầu xin lỗi cô” Linh tự hạ thấp mình cầu xin nó, sau khi pama nhỏ biết nhỏ chọc giận đến nó nên vô cùng tức giận bắt 2 chị em nhỏ phải đi xin lỗi nó.

“Là do cô tự chọn không phải tôi” nó mặc kệ Linh cầu xin, bên dưới mọi người tuy dao động nhưng vẫn im lặng không nói giúp vì trước đây 4 nhỏ làm nhiều việc rất quá đáng.

“Anh Windy! Cầu xin anh giúp em một lần có được không?” Lam quay sang cầu xin hần.

“Chuyện này tôi không thể nói gì được!” hần nhìn qua nó.

“Nếu biết như vậy thì trước đây cô không nên động đến tụi tôi làm gì?” My đứng dưng nói với 4 nhỏ.

“Bây giờ tôi biết lỗi rồi xin cô tha cho tôi được không?! Trước đây tôi đã tát cô một cái bây giờ tôi xin trả lại” Trann nói xong dùng tay tát mạnh vào mặt mình.

“Được rồi! Cô không cần diễn trò đâu” Rin nắm tay nhỏ lại nhủ mày nhìn.

“Được thôi! Chỉ cần sau này các cô không làm phiền đến tụi tôi là được! Tuy nhiên gia thế của cô sẽ không còn như trước đâu” nói xong tụi nó cùng tụi hần bước đi để lại 4 nhỏ ngồi khóc trên khán đài.

“Sau này tôi sẽ trả giá những gì cô đã gây ra cho tôi hôm nay” Linh quệt mạnh nước mắt nói.

“Linh à! Mày bỏ qua được không?” Trân hỏi hận khi đã làm cho gia đình chút nữa phá sản vì mình nên khuyên ngăn Linh lại.

“Chị!!! Sao chị có thể quên 4 đứa nó đã đối xử với chúng ta như thế sao?” Lam hét lên, cũng may là mọi người ai về lớp nấy không thôi nhỏ thăm rồi.

“Nhưng bọn có bản lĩnh làm nhà chúng ta không có chỗ đứng em không thấy sao?” Thanh hơi bực mình vì nhỏ vẫn ương bướng không nghe lời.

“Nếu mày còn nói như vậy thì đừng nói chuyện với tao nữa! Xem như tao không có đứa bạn như mày!” Linh nói xong đứng dậy kéo Lam ra khỏi khán đài để lại Trân và Thanh.

“Nó hết thuốc chữa rồi!” Trân cảm thán nói.

“Thôi cứ để nó từ từ nhận ra sai lầm của mình đi!” Thanh nhìn theo bóng Linh và Lam khuất sau cánh cửa.

“Mày sẽ đi du học bên Anh với tao chứ?” Trần nở nụ cười dịu dàng, chân thật nhất từ trước tới nay.

“Tất nhiên rồi!!!” thế là tình bạn tốt đẹp nhất từ trước tới nay đã xuất hiện trong lòng 2 người.

Trên đường về lớp có một nam sinh hẹn My ra sân sau trường nói chuyện

“Mình..mình..có chuyện muốn nói với bạn” nam sinh đó nói.

“Bạn nói đi!” My nở nụ cười nhẹ làm nam sinh đó đỏ mặt.

“Thật ra...thật ra...mình ...mình...thích bạn mong bạn có thể làm bạn gái của mình” nam sinh đó dùng hết sức can đảm nói ra sau đó nhìn My với vẻ mặt chờ đợi.

“Xin lỗi mình không thể chấp nhận được!!” My nói xong xoay người định bỏ đi.

“Khoan đã tại sao lại từ chối mình? Mình có gì không tốt!” nam sinh đó nắm tay My lại.

“Không phải mình...” chưa để My nói dứt câu một giọng nói tức giận vang lên.

“Tên kia! Mày làm cái gì thế? Còn không mau thả tay ‘bạn gái’ của tao ra” vang đó chính là anh Min nhà ta.

“Ồ...đây...đây là bạn gái anh ạ” tên đó hoảng sợ lùi về sau nói.

“Đúng vậy thì sao!” Min bước đến chắn trước mặt My, làm My có cảm giác an toàn khi đứng sau lưng bờ vai vững chãi ấy.

“Dạ em xin lỗi em không dám nữa!” tên đó nói xong chạy không thấy bóng, lúc này My mới lên tiếng.

“Này tôi là bạn gái anh khi nào hả?” My đỏ mặt xoay chỗ khác.

“Anh thích em từ lâu rồi làm bạn gái anh nhé!” Min chậm rãi nói “Từ lúc tên đó tỏ tình muốn em làm bạn gái hẳn anh đã bắt đầu cảm thấy hoang mang mong em không đồng ý đến khi hắn nắm tay thật sự anh đã không khống chế được mình cuối cùng anh cũng đã xác định được tình cảm mà bấy lâu nay anh luôn dành cho em nên bây giờ anh không muốn làm mất cơ hội này. Mong em sẽ đồng ý”

Nhìn vẻ mặt chân thành của Min, My đã thật sự cảm động không còn gì để nói chỉ lẳng lặng ôm Min.

“Em thật sự đồng ý làm bạn gái anh?” Min vừa vui mừng vừa lo lắng hỏi. My vẫn im lặng gật đầu. Min mừng như điên ôm My xoay một vòng trên không trung.

“A...bỏ em xuống! Chóng mặt quá!” My hét lên nhưng giọng nói pha lẫn sự ngại ngùng cùng vui mừng.

“Định rủ tụi nó trốn học đi chơi ai dè lại nhìn thấy cảnh này!” Rin cười rất là gian.

“Không ngờ tụi nó lại tiến triển đến mức này!” nó cũng cười “Thôi chết rồi!!!”

“Chuyện gì???” mọi người đồng thanh khi nó đột nhiên nói to.

“Quên....quay phim lại làm kỉ niệm” nó vô tư nói về mặt tiếc nuối.

“Rầm..” cả bọn té ngã vì câu nói của nó.

“Có ai như cô không trời!!! Đi rình trộm người ta mà còn đòi quay phim” hắn cảm thán.

“Đúng đó” đồng thanh tập 2.

“...” nó im lặng cúi đầu không nói nên lời.

10. – Chương 10

Couple Min và My sau khi về nhà thì bị tụi nó và tụi hắn tra khảo đến ‘chết đi sống lại’ nhưng với điều kiện là khao cả bọn châu kem, thế là bốp của Min bị thủng một lỗ to không thể to hơn với sức công phá của tụi nó. Hôm nay, Min và My đánh lẻ đi chơi riêng, Bi và Riko cũng vậy nên chủ nhật chỉ còn nó, hắn, Ren, Rin ở nhà.

“Ê làm gì đi! Chán quá à” nó than thở.

“Hay coi phim đi” Rin đề nghị.

“Thôi coi hoài không chán sao mà đòi coi hoài” Ren nói.

“Hay mình chơi một trò chơi xem ai thua thì vào bếp nấu ăn! Được không?” hấn lên tiếng.

“Được đó!!!” nó, Rin, Ren đồng thanh.

“Tôi và Ren là một đội còn cô với Rin là một đội, chỉ cần trong một đội có một người thắng thì xem như đội đó thắng! OK?” hấn đưa ra ‘thể lệ’ cuộc thi.

“OK” đồng thanh tập 2.

“Một...hai...ba...oắn tù xì ra cái gì ra cái này...” vâng các anh chị ấy chơi oắn tù xì (làm như con nít không bằng -_-)

“Haha cô thua rồi vào bếp làm đồ ăn đi haha” hấn cười nhạo nó.

“Làm thì làm ai sợ ai!?” nó hậm hực lôi Rin vào nhà bếp để lại hấn cười như điên phía sau.

Tại phòng bếp

“Nấu cái gì bây giờ?” nó nhìn Rin.

“Hay nấu bít tết đi” Rin nhìn đĩa thịt bò vừa mới mang từ tủ lạnh ra.

“Để tao lấy dao” nó đi lấy lại là cây dao...gọt trái cây. (các nàng ấy một khi đã vào bếp thì chỉ có nước thay mới toàn bộ nhà bếp vì thế từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bước chân vào nhà bếp một lần)

“Cái này dùng được không?” Rin e ngại nhìn cây dao có chút xú mà đòi chặt cục thịt bò.

“Tao thấy mọi người dùng nó gọt trái cây rất tốt! Tao nghĩ là dùng được!” nó phân tích.

“OK thôi” tuy chỉ số IQ rất cao nhưng cũng chưa bao giờ vào bếp.

“Vậy mày tránh sang một bên đi!” nó đẩy Rin ra.

Đưa cây dao lên cao và chặt mạnh xuống “Bốp...” cây dao gãy làm hai lưỡi dao một nơi cán dao một nơi.

“Sao nó lại gãy nhỉ?” nó và Rin ngơ ngác nhìn cây dao.

“À...tao nghĩ mình nên lược nó ềm rồi chế biến sẽ dễ hơn!” Rin đưa ra câu nói rất chi là hợp lí.

“Ừ để tao!” thế là nó lẳng xăng chạy lại lấy cái nồi xuống làm cả đồng nồi rơi xuống “Xoảng...”

Bọn hấn đang ngồi trên phòng khách nghe tiếng động lạ nên hỏi “Các cô làm gì vậy?”

“À không có gì chỉ làm rơi cái nồi thôi” nó nói vọng lên, bọn hấn tiếp tục bật tivi lớn lên để át tiếng tụi nó làm sau bếp.

Sau khi đổ nước vào nồi để luộc thịt bò thì nó lại chạy đến tủ đựng chén nhưng lại trượt chân bởi vũng nước do nó làm đổ nó cố vịn vào cái gì đó để không té thì “Rầm...Xoảng...”

“Á...” nó la lên.

“Cháy rồi!!!” tiếp theo là tiếng hét của Rin thế là từ trong phòng khách hấn và Ren nhìn thấy khói bay mịt mù từ trong nhà bếp vội vàng chạy vô.

“Các cô làm cái gì...” chưa nói hết hấn im như phỗng, Ren thì hóa đá tại chỗ. Cảnh tượng trong nhà bếp như sau: chén đĩa bể hết không còn một cái nằm vương vãi trên nhà, cái bếp thì bốc khói nghi ngút do Rin làm vì lúc nãy khi nhìn thấy nó té lúc ấy lại đang nhắc nồi lên nên Rin hoảng sợ buông xuống kết quả là....Còn tụi nó thì đứng một bên cúi đầu. Vâng vô tình nhà bếp của nhà nó được sửa sang còn chén đĩa thì thay thế hết toàn bộ.

“Các...cô không biết nấu ăn?” hấn ‘hoàn hồn’ sau chiến tích của nó.

“Đúng vậy” đồng thanh.

“Sao...không nói ngay từ đầu?” Ren cũng tỉnh lại.

“Chúng tôi nghĩ lâu rồi không nấu ăn hôm nay nhất định sẽ làm tốt ai ngờ...” nó lại cúi đầu.

“Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn” hần bóp trán nhăn mặt nói (những nhân viên làm việc đã bị nó đuổi về rồi nên không có ai nấu ăn với lại cái bếp thể kia thì các bạn có thể ăn thức ăn được nữa không).

Đến chiều khi hai couple kia về nghe được ‘chiến tích’ của nó và Rin thì cười mãi không thôi. Cũng may là không có Riko và My nếu không cái bếp sẽ....Từ hôm đó tụi hần rút ra chân lí ‘Nếu muốn nhà bếp được nguyên vẹn, an toàn và sạch đẹp thì không nên cho tụi nó bước chân vào’.

11. – Chương 11

Một buổi sáng mát mẻ, trong lành đã đến mọi người đều đã chuẩn bị ột tuần mới tốt đẹp riêng nó thì...

“Mày định ngủ đến bao giờ hả con kia!!!!” My đang sử dụng giọng nói oanh vàng’ thánh thót của mình ‘nhẹ nhàng’ gọi nó dậy.

“5 phút nữa thôi!” nó nói xong kéo chăn trùm kín đầu.

“Mày nó lần thứ 10 rồi đó con kia!” My giật mạnh chăn xuống.

“Thế thì 1 lần nữa có sao!” nó tiếp tục ngủ.

“Mày đừng trách tao độc ác...” My nở nụ cười nham hiểm.

“Rào...” văng tình hình bây giờ là nó ướt như chuột lột còn My thì đứng cạnh bên với chiếc xô trong tay đang nhìn nó với ánh mắt không thể gian hơn được nữa.

“A...con kia sao mày lại dùng nước lạnh sao không dùng nước ấm hơn một chút! Lạnh chết tao luôn rồi nè” nó bật dậy hét.

“Vậy lần sau tao dùng nước nóng cho nó ấm nhé!” My nhìn nó thách thức.

“...” nó im lặng đi làm vsen.

~

“My à giọng mày càng ngày càng khỏe đó!” Rin chọc My.

“Chút xíu nữa là tao té thẳng xuống đất luôn rồi nè!” Riko nhăn nhó, mọi người cười rộ lên.

“Thôi được rồi! Ăn hiếp người ta hoài đi!” Min giải vây khi thấy ‘vợ’ mình bị một ‘bầy lang sói’ trêu chọc.

“Trời ơi!! Mới sáng sớm mà ‘vợ chồng’ đồng lòng ghê quá!!” giọng nó từ cầu thang truyền tới.

“Mày..mày..nói..gì..kì..vậy” My đỏ mặt lấp bắp.

“Nó nói đúng mà mới sáng sớm mà tụi mày làm ghê quá!” Bi cũng lên tiếng.

“Cuối cùng mày theo phe ai hả thằng kia!” Min bức xúc.

“Đương nhiên là em tao rồi!!” Bi vênh mặt.

“Mày..mày...” Min tức không nói nên lời.

“Tao sao đẹp trai quá chứ gì! Mày không cần nói đẹp bẩm sinh mà!” Bi vừa nói vừa đưa tay lên vuốt tóc kiểu như là đúng rồi.

“Mày đúng là tự kỉ ‘level max’ luôn rồi!” hần sợ nhà chưa đủ loạn nên lên tiếng.

“Mày vừa nói cái gì?” Bi nổi nóng khi bị hần dìm hàng.

“Thôi thôi cho tao xin! Sắp trễ rồi kìa!” Ren nãy giờ im lặng cũng lên tiếng.

Tụi nó và tụi hần đến trường trong sự im lặng trước giông bão. Tiết đầu của tụi nó là tiết toán của ông thầy Hiệp khó tính. Đương nhiên nó không thể tránh khỏi ‘nanh vuốt’ của ông thầy khi nó ngủ gục.

“Ai cho em ngủ trong giờ học của tôi hả em kia?” ông thầy đứng ngay bàn nó.

“Tên khốn nạn nào dám...dám...” âm thanh nhỏ dần khi nó nhìn thấy ông thầy.

“Em nói ai là tên khốn nạn hả em kia?” ông thầy nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ồ bạn đó đâu có nói thầy đâu ạ! Nhưng mà thầy lại lên tiếng vậy có nghĩa là...” My đứng lên đòi lại ‘công bằng’ cho nó.

“Em nói gì?” ông thầy mặt đỏ lên.

“Em thấy bạn nói đúng đó thầy” Riko ra vẻ vô (số) tội đứng lên nói.

“Em...em...” ông thầy không biết nói sao.

“Em sao thầy! Em học giỏi lắm phải không? Ai cũng nói vậy hết á! Thôi kệ em chấp nhận lời khen của thầy” Riko cười híp mắt, còn tụi nó và tụi hần thì nhin cười sắp nội thương.

“Rầm...” một xác người vừa mới nằm xuống nguyên nhân hết sức ‘oanh liệt’ vì bị ‘trúng đạn’ từ tụi nó.

“Haha...” cả lớp nó cười không ngừng nghỉ, cuối cùng còn một vài người có ‘lương tâm’ đi lại ‘hốt xác’ cho ông thầy lên phòng y tế ‘yên nghỉ’. Vì tiết tiếp theo cũng là tiết toán nên vô tình lớp nó trống luôn 2 tiết.

Sau khi lòi Rin xuống căn-teen thì tụi nó bắt đầu tra khảo

“Nói mau mày thích Ren đúng không?” nó lên tiếng trước.

“Mày nói gì vậy?” Rin mặt hơi đỏ.

“Thành thật khai báo sẽ được giảm nhẹ tội” Riko cười nguy hiểm.

“Ồ..tao...” Rin mặt càng đỏ.

“Thừa nhận đi! Mặt đỏ hết rồi kia” My ‘khích lệ’.

“Ồ thì...có chút chút” Rin cú đầu ngượng ngùng.

“Vậy là có đúng không?” nó.

“...” Rin không nói gì chỉ gật đầu.

Nó cười cầm điện thoại bấm bấm gì đó. Bên nó thế này, vậy bên hần thì sao

Bi nhận được tin nhắn của nó, cất điện thoại vô túi gật đầu với hần, cuộc tra khảo bắt đầu

“E hèm... Ren này! Tao có việc này rất rất quan trọng muốn hỏi mày” Min hắng giọng ra vẻ nghiêm trọng.

“Có việc gì mày nói đi!” Ren cũng hơi nghiêm lại.

“Mày đã thích ai chưa?” Min.

“Sao..sao mày lại hỏi vậy?” Ren hơi lấp bắp.

“Thì mày trả lời đi!” Min.

“Có!” Ren thành thật trả lời.

“Ai thế?” Bi cười rất chi là gian nhìn Ren.

“Ồ...là...là...” Ren lấp bắp đỏ mặt.

“Rin đúng không?” hần im lặng này giờ cũng lên tiếng.

“...” Ren bỏ bừa mặt gật đầu.

“Vậy sao chưa tỏ tình?” hần vẫn duy trì trạng thái lạnh nhạt tra khảo.

“Tao sợ Rin không đồng ý” nói tới đây Ren hơi chùng xuống.

“Yên tâm nó cũng thích mày đó! Nu vừa mới nhắn tin cho tao nè” Bi cười tươi nhìn Ren.

“Thật không?” Ren nửa tin nửa ngờ nhìn Bi.

“Thật! Cần tụi tao tạo cơ hội ày không?” Bi lại cười gian nhìn Ren.

Ren gật đầu như bầm tỏi.

“Ngược lại tụi tao có 1 điều kiện!” Min cũng cười nham hiểm.

“Được mày nói đi!” Ren đồng ý mà không biết mình đã rơi vào bẫy.

“Chầu tối nay mày đãi” Bi và Min đồng thanh.

Nụ cười đông cứng trên khuôn mặt Ren, quạ bay đầy đầu.

“Tụi mày ác lắm” Ren uất ức nhìn tụi hấn tiếc thương cho chiếc ví của mình.

12. – Chương 12

“Rin ơi Rin! Mình đi công viên giải trí chơi nhé” nó tí ta tí tớn chạy vào phòng gọi Rin, lúc này nhìn nó không còn lãnh khốc như lúc làm chị 2, chỉ nhìn thấy vẻ hồn nhiên đáng yêu như thiên thần của một đứa bé.

“Nhưng..” Rin ra vẻ khó xử.

“Đi mà mọi người đang đợi kìa” nó làm nũng khiến Rin không thể không đồng ý.

“Được rồi đợi mình chút” nhìn thấy vẻ đáng yêu của nó khiến Rin dịu dàng hơn cả dịu dàng.

“Nhanh nhé!” nó cười sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Đến công viên giải trí ai cũng nhìn tụi nó và tụi hấn với ánh mắt ngưỡng mộ, hình trái tim. Sau khi mua vé vào cổng, tụi nó ‘lôi’ tụi hấn chơi hết trò này tới trò khác, tụi hấn đi chơi tụi nó mà cứ tưởng đi chơi với con nít. Khi chơi đã thì tụi nó và tụi hấn quyết định ngồi nghỉ ngơi trên ghế gần đó mà trên tay mỗi đứa lại cầm một...cây kem.

“Chán quá! Mới đây mà hết trò để chơi rồi!” nó nói xong mặt ỉu xiu.

“Hay mình chơi trò đó nha!” My nháy mắt với nó chỉ vào ‘Nhà băng’ đơn giản vì ở trong đó mát lạnh rất thích hợp vào đó khi trời nóng.

“Được đó thuận tiện cho...” nó bỏ lửng câu nói, mọi người ai cũng hiểu duy nhất chỉ có Rin nhà ta vẫn không biết gì.

Sau khi Rin và Ren vừa bước vào “Rằm...” cánh cửa lập tức đóng lại.

“Cạch... cửa khóa luôn rồi” Rin nói sau khi đẩy cửa.

“Bây giờ làm sao?” nó quay lại hỏi mọi người.

“Đương nhiên là đợi tụi nó ra rồi đi về chứ sao” mọi người đồng thanh.

“Sao hôm nay xui quá vậy nè” Rin nhăn nhó.

“Em không cảm thấy đây là cơ hội tốt sao?” Ren.

“Anh..anh..nói vậy là sao?” Rin hơi hoảng khi thấy Ren nói như vậy.

“Em không nhận ra được điều gì sao?” Ren.

“...” Rin im lặng nghe Ren nói.

“Thật ra hôm gặp em ở quán bar anh đã có cảm tình với em, sau một thời gian tiếp xúc với em, nhiều lúc cảm thấy em rất dịu dàng, đáng yêu tuy nhiều lúc cũng rất trẻ con nhưng không giống như những người

con gái khác, ở trước mặt anh luôn tỏ ra dịu dàng thùy mị rất giả tạo. Lúc nhìn thấy em cười tim anh như đập lồi một nhịp, nụ cười của em giống như tia nắng mặt trời ấm áp và anh nhận ra rằng mình đã thích em” Ren nhìn Rin bằng ánh mắt chân thành “Em làm bạn gái anh được không?”

Thời gian như ngừng lại khi Rin im lặng không nói gì làm Ren cảm thấy hơi hụt hẫng.

.
. .
. .
. .
. .
. .

“Em đồng ý!” Rin nói xong cười thật tươi.

“Thật không???” Ren giờ phút này phải nói là không còn gì vui mừng hơn nữa.

“Thật” Rin vẫn giữ nụ cười đó làm tim Ren đập càng nhanh, lúc hai người chuẩn bị hôn thì

“Rầm...” 6 cái xác nằm chồng chất lên nhau có cảnh tượng rất chi là đẹp mắt do nó nhỏ con không chen lại những người ‘bự’ con nên bị đẩy ra sau còn hấn không có hứng thú nên cũng đứng ở phía sau kết quả là Bi bị đè dưới cùng tiếp theo là Min, My, Riko riêng nó và hấn thì mặt đối mặt môi chạm môi.

Giờ phút này 8 người im lặng mở to mắt nhìn hấn và nó.

“AAAAAA...” nó hoàn hồn đẩy hấn ra hét lên.

Mọi người sau khi nghe tiếng hét của nó thì cũng giật mình nhìn nó và hấn.

“Tên điên kia! Ai i cướp nụ hôn đầu của ta hả??? Tức chết mà!!!” nó đỏ mặt nói xong cũng bỏ chạy lên xe.

Còn hấn thì đang ngẩn ngơ bởi nụ hôn khi nãy, mặt ngơ ngác trông đến tội, đến khi bị lôi đi hấn mới hoàn hồn.

Còn nó thì ‘Quái lạ tại sao tim mình lại đập nhanh như vậy chứ? Hơn nữa còn cảm thấy như có điện giật khi hôn hấn nhỉ? Chẳng lẽ mình đã...Không thể nào!’ nó suy nghĩ xong thì lắc đầu như con chóng.

“Mày làm sao vậy?” My cười gian nhìn nó.

“Không..không..có...gì?” nó lắp bắp.

“Thật không? Sao đỏ mặt rồi?” Riko cũng xen vào.

“Nụ hôn khi nãy thế nào?” Rin cũng rất rất rất là gian nhìn nó.

“Không...có gì chỉ là nóng quá thôi!!!” mặt nó không thể nào đỏ hơn được nữa, nhìn rất đáng yêu.

“Thôi về đi! Nói nữa là nhiệt độ của cái mặt nó làm cháy xe luôn đó!” My nói xong cười ha hả làm nó què què không nói gì.

Còn hấn thì cứ im lặng từ lúc lên xe đến khi về nhà không nói câu gì, trong đầu thì ‘đấu tranh tư tưởng’ không ngừng....

Chiều tối cả bọn kéo nhau đến quán bar, chỉ có hấn ở nhà, một mình ngồi trên sân thượng, hấn bắt đầu nhớ lại ngày đầu tiên gặp nó, rồi đến nụ cười như ánh mặt trời của nó, khuôn mặt tươi cười nghịch mỗi khi bày trò, những lúc nó giận dỗi khi không được món mình thích. Ngược lên bầu trời đầy sao ‘Chỉ còn 3 ngày nữa là tròn 3 năm rồi, nếu như ngày ấy em không trở về, anh sẽ tỏ tình với cô ấy, sẽ hoàn thành nguyện vọng của em tìm một người yêu mình và mình cũng yêu người đó sống thật hạnh phúc’ hấn mỉm cười nhẹ nhàng khi tự mình nói ra câu đó.

Hai ngày trôi qua cũng bình thường, tụi nó đến lớp thường bày trò phá phách chọc thầy cô nhiều khi nhập viện và quan trọng là trong tiết hóa tụi nó ‘lỡ tay’ đổ hơi ‘nhiều’ nguyên liệu đến khi đốt thì phòng hóa học hoàn toàn được thay mới. Nó thì thường hay tránh mặt hần vì nhớ đến nụ hôn hôm ấy.

Đến ngày thứ ba...

“Hôm nay nghỉ học một bữa được không?” hần hỏi khi chỉ còn mình hần.

“Được! Có gì không?” nó vẫn còn hơi ngại.

“Tôi dẫn cô đi chơi” hần cười.

“...” nó đơ người trước nụ cười của hần. Hần thì im lặng nắm tay nó đi ra khỏi trường, mọi người nhìn thấy cảnh này thì vô cùng tức giận liếc mắt nhìn nó nhưng không dám làm gì vì đã có lời cảnh cáo nếu như động vào nó.

Hần đưa nó vào công viên giải trí lần trước nhưng lần này chỉ có nó và hần cùng đi, hôm nay đi với nó hần gỡ bỏ vẻ lạnh lùng thường ngày. Hần đưa nó đi chơi hết công viên giải trí bao gồm những trò lần trước nó không được chơi.

“Đói bụng quá à!” nó phụng phịu nhìn nó.

“Được rồi! Đi ăn thôi!” hần bật cười trước vẻ đẹp của nó.

Đến quán ăn, nó gọi cả một bàn đồ ăn khiến hần muốn lòi con mắt ra ngoài mặc dù đã biết nó ăn rất nhiều, còn mọi người thì nhìn nó như người ngoài hành tinh.

“Ngon quá!!!” nó cầm ly nước cam uống hết.

“...” hần im lặng cầm khăn giấy lau miệng cho nó khẽ mỉm cười.

“Cảm ơn anh!” nó lí nhí đỏ mặt. Hần và nó tiếp tục đi chơi hết cả ngày đến khi không còn ánh mặt trời mới bắt đầu về nhà, điều đặc biệt là hần chọn đi bộ về nhà chứ không đi xe.

Dưới bầu trời đầy sao, hai người đi bên nhau trông rất lãng mạn.

“Tôi mới chân quá á!” nó ngồi xồm xuống đất.

“Lên đi” hần đưa lưng về phía nó.

“Được không?” nó nghi hoặc nhìn hần.

“Yên tâm tôi sẽ không quăng cô xuống đâu mà lo” hần phì cười.

Nó chậm chạp ‘bò’ lên lưng hần. Tựa vào lưng hần nó cảm thấy rất ấm áp, an toàn, một cảm giác được che chở bảo vệ. Bất giác môi nó vẽ lên nụ cười hạnh phúc. Hần đang suy nghĩ không biết có nên thổ lộ với nó không. Trong lúc hần suy nghĩ thì không biết mình đã bất giác nói ra suy nghĩ luôn.

“Cô đã từng yêu ai chưa?” nói xong hần mới phát hiện, nhưng đã lỡ phóng lao thì phải theo lao thôi.

“Chưa!!!” tim nó đập thình thịch ‘Sao hần lại hỏi vấn đề này? Không lẽ hần định...’

“Thật sự trước đây tôi đã từng yêu một cô gái” hần ngừng lại.

“Rồi sao?” một cảm giác chua xót xuất hiện trong lòng nó.

“Cô ấy rất dịu dàng, đáng yêu, đôi lúc cũng nghịch ngợm giống cô” nói tới đây hần phì cười “Chúng tôi đã từng rất yêu nhau cho đến ngày này 3 năm trước cô ấy bỏ đi không nói tiếng nào chỉ để lại duy nhất một bức thư. Khoảng thời gian đó tôi đã rất suy sụp lúc đầu tôi hoang mang tìm kiếm, đến nhà cô ấy thì mọi người nói gia đình cô ấy sang Mỹ, sau đó tôi điên cuồng uống rượu đêm nào cũng uống cho đến sáng, chỉ mong quên được cô ấy. Sau đó tôi bị Bi, Min, Ren giáo huấn ột trận tới bởi từ đó tôi bắt đầu trở nên lạnh lùng sống khép mình chỉ nói chuyện với Bi, Min, Ren” hần đau xót khi kể lại chuyện của mình.

“...” nó cũng bàng hoàng khi biết hần từng có một chuyện đau lòng như vậy.

“Cho đến một ngày tôi gặp em, lần đầu tiên nhìn thấy em tôi biết trái tim tôi đã rung động vì em. Nụ cười trong sáng thuần khiết ấm áp như ánh nắng mặt trời. Thời gian qua dần tôi từ từ nhận rõ thêm trong tim tôi đã có một vị trí dành cho em. Tuy thời gian gặp nhau không được bao lâu, nhưng từ nụ cười, mỗi cử chỉ của em đã làm tan chảy trái tim tôi. Khiến trái tim tôi một lần nữa vì em mà mở ra. Nếu có thể mong em hãy chấp nhận yêu anh, cho anh một cơ hội, để em có thể bên cạnh anh được không?” hân thâm tình nói.

“Tôi không biết anh có một quá khứ như vậy! Nếu đã như vậy tôi tình nguyện ‘vả’ trái tim lại cho anh! Thật sự tôi cũng không ghét anh!” nó ra vẻ cao thượng nói. Nó nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hân cảm nhận sự hạnh phúc bình yên này...

Tại một căn biệt thự tại Mĩ

“Thưa tiểu thư! Có một chút trục trặc nên tuần sau mới có thể về nước được!” một ông lão khoảng 40 tuổi nói.

“Được rồi! Phiên bác sắp xếp giúp con” vị tiểu thư kia lễ phép nói ‘Phong! Anh đợi em! Chỉ vài ngày nữa em sẽ được gặp anh rồi’ cô mỉm cười hạnh phúc.

Liệu nó và hân sau đêm nay sẽ được hạnh phúc? Vị cô gái kia là ai? Có phải khi cô gái đó trở về sẽ làm tình cảm của nó gặp sóng gió? Quan trọng là nó và hân có đủ tình yêu để vượt qua sóng gió lần này không? Không ai nói trước được! Mời các bạn xem nhé chap sau thôi là cô gái đó sẽ xuất hiện rồi

13. – Chương 13

Hôm sau sáng sớm nó đã nhận được điện thoại từ mama nó.

“Alo...” giọng vẫn còn ngái ngủ.

“Còn ngủ hả con gái yêu?” giọng mama nó vang lên hưng phấn.

“Dạ!!! Có chuyện gì không mama?” nó vừa ngáp vừa trả lời.

“1 tiếng sau con ra sân bay đón mama nha” mama Riko nói.

“Sao ẹ? Mọi người về rồi!” nó bật dậy.

“Ừ! Nhớ kêu thằng Bi luôn nhé! À mà nhớ chuẩn bị ra khỏi sân bay chúng ta sẽ đi gặp bạn của mama ở đó!” mama Rin dặn dò.

“Dạ con biết rồi!” nó nhảy từ trên giường xuống sau đó gọi 3 con bạn dậy.

“Nhanh lên đi mama về rồi kìa!” nó nói xong cả bọn chạy toán loạn để chuẩn bị.

“Con nghe nè mama” hân cất giọng lạnh lùng cố hữu của mình ra nhưng trong đó vẫn có chút dịu dàng.

“Con chuẩn bị lát nữa đi gặp bạn của mama nha! Họ mới về nước hôm nay! Nhớ kêu luôn Min và Ren đó.

“Dạ con biết rồi! Chờng nào vậy mama?” hân.

“Khoảng 1 giờ sau đó!” mama hân.

“Vâng” sau khi cúp máy hân cũng bắt đầu kêu 2 con ‘heo’ ngủ kia dậy.

Tại sân bay

Mọi người đều đang nhìn 4 nữ 1 nam rất đẹp đứng tại một chỗ. Ai đi qua lại cũng ngẩng nhìn hoặc lấy điện thoại ra chụp hình, còn xin chữ kí nữa chứ.

“Pama làm cái gì mà lâu quá vậy nè?” nó nhăn nhó vì mỏi chân.

“Đến giờ mà cũng không thấy ai hết?” Riko cũng bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Đợi chút xíu nữa thôi mà! Ráng lên đi” Bi an ủi Riko.

Vừa lúc đó...

“Mama...” cái giọng ‘oanh vàng’ của My lại cất lên khiến mọi người được dịp đi khám tai.

“Oa...mama con nhớ người quá!” nó nhào lại ôm mama nó.

“Con không nhớ chúng ta sao?” các pama đồng thanh nhìn nó.

“Không có! Con nhớ tất cả mọi người lắm lắm luôn!” nó cười tươi chạy lại ôm từng người một.

“Con cũng nhớ mọi người lắm” Riko, Rin, My cũng chạy lại ôm các pama.

“Được rồi! Hôm nay các con đi theo gặp bạn của papa luôn đi!” papa nó nói.

“Dạ!” tụi nó đồng thanh sau đó lên xe, chỉ tội Bi nhà ta bị bắt ôm một đồng hành lí lên xe do các pama bỏ lại.

Tại nhà hàng sang trọng, pama tụi nó cùng tụi nó tiến vào.

“Chào ông Vũ” papa nó tiến lại ôm người đàn ông tên Vũ.

“Chào ông Thiên! Lâu rồi không gặp!” người đàn ông tên Vũ là papa hấn.

“Là các anh/cô..” tụi nó và tụi hấn đồng thanh.

“Các con quen nhau hả?” mama nó nói.

“Thôi ngồi xuống đi rồi nói!” mama hấn lịch sự.

“Dạ tụi con là bạn cùng lớp!” điều này đương nhiên mọi người đều biết rồi vì do pama tụi nó và tụi hấn sắp đặt mà.

“Hôm nay mama về đây là có việc muốn thông báo cho các con biết?” mama nó nói.

“Việc gì vậy mama?” nó đưa ly nước lên uống.

“Tuần sau tụi con sẽ đính hôn!” mama Riko vui vẻ nói.

“CÁI GÌ???” cả đám hét lên riêng nó thì sặc nước luôn.

“Chính xác là đính hôn với Windy, Ren, Bi và Min!” mama hấn tiếp lời.

“SAO???” đồng thanh tập 2.

“Thật...thật...thật...không...vậy...mama...?” nó đặt ra câu hỏi cũng là câu hỏi của cả đám.

“Đương nhiên là thật bộ các con tưởng tụi ta nói giỡn à?” papa nó lên tiếng cả đám...im bất không hé một lời.

Hôm đó pama của tụi nó và tụi hấn nói chuyện gần tới luôn mới dừng.

“Hiện giờ chúng ta đã thực hiện xong lời hứa rồi! Bây giờ các ông bà cùng chúng tôi đi du lịch đi, tuần sau về tổ chức lễ đính hôn cho tụi nó sau!” mama nó nói với pama tụi hấn.

“Ừ được đó! Mà từ hôm nay con và Nu, Bi và Riko, Ren và Rin, Min và My ngủ chung một phòng nhá để quen sau khi đám cưới!” mama hấn cười gian.

“Đúng đó để mama biết được là ta sẽ cắt thẻ của mấy đứa hết đó!” mama Riko cũng cười rất chi là gian.

“Vâng ạ” tụi nó nảo nề, ngoài mặt thôi chứ trong lòng mừng tới tung hoa rồi.

Thời gian qua dần, tụi nó và tụi hấn không còn đi học nữa (vốn dĩ tụi nó không đi học cũng có sao đâu), nó thì hầu như ngày nào hấn cũng đưa nó đi chơi, hết công viên, quán kem, khu vui chơi, khu thương mại. Thời gian qua với nó mà nói là những chuỗi ngày vô cùng hạnh phúc nhưng trước lễ đính hôn 2 ngày.

“Anh này! Ngày mai 2h chiều mình gặp nhau tại quán kem Sweet nha!” nó nói khi hấn định đi ngủ. (Từ khi ngủ chung phòng thì hấn luôn ngủ ở sofa đương nhiên 3 tên kia cũng vậy).

“Ừ! Ngủ ngon!” hấn mỉm cười.

“Ngủ ngon”

Ngày hôm sau

Lúc 1h30 hấn chuẩn bị đi thi

“Alo..” hấn nghe điện thoại giọng lạnh lùng vì đây là một số lạ.

“ ... ”

“Phải! Cô là ai?” hấn nhíu mày hỏi.

“ ... ”

“Cái gì?” hấn như không tin vào tai mình, ngắt điện thoại hấn chạy ngay đến chỗ cô gái đó nói mà quên rằng chỗ cô gái hẹn hấn cũng là chỗ mà nó hẹn hấn, cũng quên luôn cuộc hẹn của nó với hấn...

Còn nó thì đang ngồi trong quán kem tùm tùm cười nhìn món quà mà nó đã tự tay chuẩn bị hấn...

Hấn bước vào quán mà không để ý rằng nó ngồi gần bàn của hấn. Một cô gái tiến lại chỗ hấn sau đó cất giọng nói trong trẻo

“Chào anh lâu rồi không gặp” cô nở nụ cười dịu dàng.

“Cô...cô là Thiên Anh?” giọng nói của hấn mang theo nghi ngờ. Nó ngạc nhiên khi nghe giọng của hấn quay lại thì thấy hấn đang nói chuyện cùng với một cô gái, nó cũng im lặng xem hai người nói gì.

“Vâng!” cô nhẹ nhàng đáp sau đó ngồi xuống.

“Quay về làm gì?” hấn lạnh lùng.

“Em...quay về tìm anh” cô thoáng cứng nhắc khi nghe anh nói như vậy.

“Hừ...khi xưa cô bỏ đi không nói lời nào mà bây giờ tìm tôi làm gì?” hấn hừ lạnh.

“Em..em..xin lỗi, là em không tốt em không nên bỏ đi mà không nói lời nào!” cô nói nước mắt rưng rưng.

“Cô có biết lúc cô bỏ đi tôi đã sống như thế nào không? Tôi lao vào uống rượu như những tên nghiện rượu! Uống đến điên cuồng! Vì sao? Vì để quên cô!” hấn phẫn nộ nói.

“Em xin lỗi!” cô nói mà nước mắt rơi không ngừng.

“Cuối cùng là lí do nào mà khiến cô phải bỏ tôi đi?” hấn hơi dịu lại khi thấy cô khóc.

“Là em...bị bệnh tim cần phải qua Mỹ điều trị! Mà tỉ lệ thành công rất thấp nên em không dám nói cho anh biết” nói tới đây cô òa khóc nức nở.

“Thôi! Thôi! Anh xin lỗi! Em nín đi!” hấn ngồi bên cạnh vòng tay an ủi cô.

“Phong! Anh còn yêu em không?” cô ngược lên nhìn hấn thở dốc “A...” cô ôm ngực trái kêu lên đau đớn.

“Em bị sao vậy?” hấn lo lắng.

“Em..em..không sao chỉ là bệnh tim còn chút chưa khỏi thôi!” cô nén xuống tiếp tục hỏi “Anh...còn yêu em không?”

“Anh...yêu em!” hấn không đành lòng nhìn cô như vậy, tạm thời cho cô đáp án vừa lòng đợi đến khi cô khỏe hấn hấn sẽ nói rõ mọi chuyện.

“Vậy được rồi! Bây giờ mình đi ăn đi!” nói xong cô khoác tay hấn bước ra ngoài...

Nó lặng người khi nghe hấn nói câu đó ‘Thì ra từ trước đến giờ hấn chưa từng yêu mình! Hấn luôn có một bóng hình ở trong tim mà không ai thay thế được! Khi cô ấy rời đi hấn đau khổ nên mới lấy mình ra làm người thay thế! Thì ra hấn đùa giỡn với mình! Haha mà thật ngu ngốc khi nghe lời hấn’ những giọt nước mắt như pha lê rơi trên khuôn mặt của nó không ngừng, hình ảnh trước mắt nhòe đi nó rời khỏi quán.

Ra khỏi quán trời bắt đầu mưa, mưa trút xuống dữ dội như khóc thương ôi tình đầu đau khổ của nó, nước mắt của nó trộn với mưa vừa mặn vừa chát. Trong màn mưa trắng xóa, bóng hình nó cô đơn lẻ loi, bi

thương, mọi người đều tỏ ra đáng thương cho nó, lúc này trên tay nó vẫn cầm hộp quà do chính tay nó tặng cho hần...

Nó về nhà trong tình trạng người thì ướt sũng, mắt thì sưng đỏ lên. Hỏi gì nó cũng không trả lời chỉ biết đồ dẫn từng bước bước lên phòng. Vào phòng tắm nó xả nước lạnh lên người, khiến người nó rung lên sau đó như bừng tỉnh khỏi giấc ngủ say. Nó điều chỉnh nước vừa ấm sau đó ngâm mình trong bồn, từng câu từng chữ trong quán kem hiện về nó bất giác lại rơi nước mắt...

Nó nên làm thế nào đây, do quá mệt mỏi cộng thêm dầm mưa quá lâu nên nó ngủ ngay sau khi chui lên giường....

14. – Chương 14

Sáng hôm sau nó dậy sớm hơn mọi ngày. Mọi người vẫn còn ngủ, chỉ có hần là không biết sáng sớm đã đi đâu. Nó đi bộ ra công viên tận hưởng không khí trong lành vào buổi sáng. Đi được một lúc nó và hần gặp nhau nhưng trong tay hần là tay của cô không phải nó...

“Sao em lại ở đây?” hần sững sốt buông tay cô ra làm cô cảm thấy hụt hẫng. Tối qua hần về nhà định xin lỗi nó thì thấy nó ngủ nên thôi, không ngờ lại gặp nó.

“Em đang đi dạo!” nó cười yếu ớt.

“Ai vậy anh?” cô ngược lên hỏi hần.

“Đây là Nu em gái của Bi!” hần trả lời nhưng mắt vẫn dán chặt vào nó.

“Thì ra là em gái của anh Bi! Chào em chị tên Thiên Anh là người yêu của anh Phong!” cô cười ngọt ngào.

Nó thì chết sững mặc dù đã biết cô là bạn gái hần nhưng vẫn không khống chế được cảm xúc của mình.

“Chị còn có việc! Tạm biệt em! Mình đi thôi anh!” cô nắm tay hần kéo đi. Cô nhận thấy quan hệ giữa nó và hần không đơn giản...

Còn nó thì bước đến một chỗ khuất trong công viên ngồi ở đó, trái tim nó vỡ như vỡ nát ra khi nhớ lại chuyện khi này, nước mắt lặng lẽ rơi ‘Hần có người yêu rồi! Vậy nên mình còn tiếp tục ở lại bên hần làm gì? Thời gian qua tại sao hần lại nói thích nó, yêu nó cho nó hy vọng sau đó nhấn tâm đập nát hy vọng đó!’ nó vừa suy nghĩ vừa khóc mà không biết rằng sau lưng mình có người, đột nhiên trước mắt nó tối sầm, nó mất đi ý thức chìm vào giấc ngủ...

Cả ngày đi chơi mệt mỏi hần đưa cô vào nhà hàng ăn tối.

“Thiên Anh! Anh có chuyện muốn nói với em!” hần nghiêm túc nói.

“Có phải là chuyện của anh và cô bé đó không?” cô nhìn ly nước trên bàn điềm tĩnh nói.

“...” hần im lặng không nói gì.

“Thật ra chuyện này không phải em không biết! Hôm anh nói anh yêu em thì em đã biết anh không còn yêu em. Trước đây khi em hỏi anh như vậy anh sẽ không do dự mà trả lời em! Hôm đó anh đã tỏ ra do dự! Em làm như vậy cũng chỉ muốn giúp anh kiểm tra tình cảm của mình! Đến khi sáng nay khi gặp cô ấy, anh đã không do dự mà buông tay em ra điều đó đã chứng tỏ anh đã yêu cô ấy rồi hơn nữa là yêu rất sâu đậm!” cô điềm tĩnh nói trong giọng nói mang theo chút kìm nén “Nếu đã như vậy thì anh không cần ở bên em! Về bên cô ấy đi!”

“Anh xin lỗi!” hần không biết nói gì hơn.

Lúc này điện thoại hần reo lên phá vỡ không khí căng thẳng

“Alo! Có gì không Bi?” hần.

“...”

“Mày nói cái gì?” hần sững sốt nói.

“ ... ”

“Được rồi tao về ngay!” hấn lo lắng ngắt điện thoại quay sang cô “Anh xin lỗi! Anh về trước! Em đi taxi về nhé” hấn nói xong lao ra khỏi nhà hàng chạy như bay về nhà.

Cô ngồi đó nước mắt rơi xuống ‘Chúc anh hạnh phúc!’...

“Có tin gì của Nu chưa?” hấn chạy vào nhà sốt ruột nói.

“Hiện giờ vẫn chưa!” bầu không khí vô cùng căng thẳng, các mama thì khóc các papa thì dỗ, còn tụi nó cũng không khá hơn gì, mọi người vô cùng lo lắng.

“Buổi lễ đính hôn sẽ hoãn lại! Khi nào cứu Nu về rồi tính tiếp” papa nó từ trên lầu bước xuống, nguyên nhân là do mama nó bất tỉnh.

“Ào...” nó bị một xô nước lạnh dội thẳng lên người.

“Mày tỉnh rồi à” một giọng nói đánh đả vang lên.

“Đây...là...đâu?” nó ngược mắt nhìn xung quanh khi nhìn thấy cô gái đó “Thì ra là mày à? Đại tiểu thư nhà họ Phạm!” nó mỉa mai nói.

“Mày câm miệng lại đi! Tất cả tại mày mà tao ra nông nổi như vậy đó!” Linh nói sau đó chỉ tay lên trán, vết thẹo đó là do pama nhỏ đánh khi biết nhỏ hại gia đình phá sản.

“Cách...” một tên khác cùng với Lam bước vào.

“Ô! Chào cô bang chủ xinh đẹp cô nhận ra tôi chứ?” tên đàn ông đó nói.

“Hừ...thì ra là tên bang chủ vô dụng” nó hừ lạnh.

“Mày câm miệng đi nếu không phải tại mày thì bọn chúng đâu có tiêu diệt bang của tao chứ!” tên đó là bang chủ bang Mèo Hoang đó.

“Không nói nhiều nữa điện cho anh nó đi!” Linh nói rồi sau đó đi lại ghế ngồi.

“Alo!” giọng Bi vang lên.

“Xin chào! Bang chủ bang Evil!”

“Mày là ai?”

“À tao hả? Tao là bang chủ bang Mèo Hoang đây” tên đó gần giọng.

“Mày bắt em gái tao phải không?”

“Em gái mày hả? Đúng rồi hiện giờ nó đang ở trong tay tao!” tên đó liếc nhìn nó.

“Mày muốn gì?”

“Ngày mai 9h gặp tao tại biệt thự bỏ hoang gần bia rừng! Nhớ là chỉ có mày với tụi nhóc nếu có thêm người nào thì tao sẽ giết nó! Với lại em gái mày cũng đẹp đó chứ” tên đó cất giọng nham nhở.

“Tao cảnh cáo mày nếu như mày dám động đến em tao thì tao sẽ giết mày!” Bi giận dữ nói.

Tên đó không nói gì cúp máy luôn.

“Được rồi ông đi ra ngoài đi!” Linh ra lệnh, tên đó cũng đi ra ngoài.

“Mày muốn gì?” nó thấy Linh lại gần thì nói.

“Muốn gì? Không phải tại mày thì anh Windy đâu có bỏ tao mày còn dám lên tiếng sao?” Linh hét.

“Anh ấy có quan tâm đến cô sao mà bỏ rơi cô!” nó cứng nhắc khi nói đến hấn.

“Chát...mày câm miệng ngay...” nói xong Linh xông vào đánh nó tới tấp. Nó im lặng hứng chịu Linh đánh, mặc dù đau nhưng nó không lên tiếng vì nỗi đau trong lòng nó còn đau hơn nỗi đau này gấp nhiều lần.

“Được rồi! Chị còn đánh nữa là nó chết đấy!” Lam kéo Linh ra khi thấy nó sắp ngất.

“Hừ tha ày đó” Linh và Lam bỏ đi.

Một mình nó đau đớn nằm đó chịu đựng nỗi đau thể xác cùng nỗi đau trong tim....

15. – Chương 15

“Tụi con đi nhớ cẩn thận nghe!” mama nó sụt sùi.

“Dạ! Mama cứ yên tâm con nhất định sẽ cứu em ấy bình an trở về” Bi an ủi.

“Dạ sắp tới giờ rồi, tụi con phải đi đây!” hấn nói xong kéo cả đám bước lên xe. Chiếc xe lao trên đường với tốc độ kinh hoàng tiến về biệt thự gần bìa rừng.

“Ha..ha.. mày tỉnh rồi sao?” Lam nhìn nó bằng ánh mắt thâm độc.

“...” nó im lặng xoay mặt ra chỗ khác không nhìn nhỏ.

“Chát...máy nhìn tao này!!!” Lam thấy nó lơ mình thì bực tức.

“Nhìn mày cho bản mặt à!” nó nhếch môi khinh bỉ.

“Mày được lắm!!!” nói xong Lam lại đánh cho nó một trận, mặc dù vết thương cũ cộng với vết thương mới làm nó rất đau đớn, nhưng nó vẫn không rên la một tiếng.

“Đánh nó chỉ thêm đau tay thôi! Bỏ đi” Linh ngồi đó nhàn nhạt nói.

“Nể mặt chị em tha cho nó đó” bây giờ nhìn nó vô cùng thảm, đầu tóc rối bời, quần áo nhem nhuột còn dính máu nữa.

Bên ngoài tụi hấn đang đối mặt với 500 tên xã hội đen.

“Tụi mày cũng biết điều đó!!!” tên cầm đầu nói.

“Nhiều chuyện, tụi tôi đương nhiên biết điều hơn ông!” My mỉa mai.

“Mày im ngay!!!” tên đó tức giận hét.

“Sao hả! Đánh không lại liền đi bắt cóc người ta, đồ hèn!” Riko nói.

“Được thôi! Giết tụi nó cho tao!” tên cầm đầu hét lên.

Trận chiến xảy ra, tuy tụi nó và tụi hấn đều giỏi võ nhưng nhiều tên như vậy cũng hơi mệt. Sau khi đánh xong, tụi nó đều đã thấm mệt lúc này tên cầm đầu đó đem nó ra uy hiếp.

“Tụi mày cũng khá đó!” tên đó dí dao vào cổ nó.

“Mày thả Nu ra ngay!” Bi nôn nóng nói.

“Nếu không thả thì sao?” Linh và Lam bước ra.

“Các cô cũng tham gia nữa sao?” hấn nghiêng răng nói.

“Em làm vậy cũng chỉ muốn giúp các anh thoát khỏi nó thôi mà” Lam nũng nịu nói (ọe mún ới quá!!!).

“Im đi mày còn dám nói sao?” Rin tức giận nói.

“Vì con trai mà bắt cóc người ta! Cô quá lắm rồi đó!” Ren cũng lên tiếng.

“Anh câm miệng lại cho tôi nếu không phải tại nó thì anh Windy và anh Bi đâu có xa lánh chị em tôi!” Lam gần giọng.

“Ừm..” nó này giờ bị ngất cũng tỉnh dậy.

“Nu em thấy sao rồi!!!” Bi lo lắng vì người nó đầy vết thương.

“Em...không...sao!” nó cười yếu ớt.

“Được rồi ông thả nó ra, có gì từ từ nói!” Bi sốt ruột khi nhìn thấy cây dao kề bẻ cổ nó.

“Từ từ nói? Chẳng phải các người đã tiêu diệt bang của tôi không nói một lời sao!” tên đó bực mình hét.

“Đó là bọn chúng động đến em gái tôi trước!” Bi.

“Thì ra là do mày! Hôm nay tao sẽ giết mày trả thù cho bang của tao!” tên đó dùng dao cửa mạnh xuống cổ nó.

“ĐỪNG MÀ!!!!”

“Đoàng...”

Tiếng súng vừa dứt, một con người ngã xuống...

“Huych...”

“Nu! Em không sao chứ!”

“Cũng may là anh xuất hiện kịp lúc nếu không thì...” nó cười nhẹ.

“Cám ơn nhé! Anh Ken!” Bi tiến lại chỗ nó, người bắn phát súng vừa rồi là Ken.

Ken đến nhà tìm nó thì hay tin nó bị bắt cóc nên dò tìm cuối cùng đến nơi thì thấy nó sắp bị giết nên bắn chết tên cầm đầu.

“Được rồi anh đưa em đến bệnh viện!” hấn định bế nó lên thì

“Tôi không có được anh ấy thì không ai có thể có được anh ấy!” Linh hét lên cầm dao định đâm hấn.

“Chị! Đừng mà!” Lam nói trong màn nước mắt.

“COI CHỪNG!!!” nó hét lên sau đó đẩy hấn ra.

“NU!!!” mọi người gào lên.

“Anh...không...sao...chứ...” nó nói xong thì ngất đi do vết thương ở bụng quá sâu nên bị mất nhiều máu.

“Nu...em sao vậy??? Tỉnh lại đi!!!” hấn cuống lên.

“Bốp...cô coi chừng đó nếu Nu có chuyện gì thì các cô cũng đừng hòng sống!” My, Rin, Riko giận dữ xông vào đánh 2 nhỏ tới tấp.

“Được rồi chúng ta đến bệnh viện xem Nu thế nào đi!” Ren, Min, Bi vào can tụi nó. Ken và hấn thì đưa nó đi bệnh viện.

Trước cửa phòng cấp cứu

“Nu sao rồi!?” Bi lo lắng.

“Vẫn còn đang cấp cứu!” hấn vừa nói xong thì y tá bước ra “Cô ấy sao rồi!”

“Bệnh nhân bị mất máu do nhiều vết thương trên người hơn nữa lại bị kiệt sức do thiếu nước và thức ăn, hiện giờ vẫn chưa chắc chắn được điều gì!” y tá điềm tĩnh nói.

“Bằng mọi cách phải cứu sống em ấy cho tôi nếu như xảy ra chuyện gì tôi nhất định sẽ cho cái bệnh viện này chôn theo!” Bi gầm lên giận dữ.

“Anh...anh..yên tâm chúng tôi sẽ cố hết sức” y tá hoảng sợ nói.

“Được rồi cô đi trước đi!” Riko run rẩy nói “Anh yên tâm đi nó sẽ không sao mà!” Riko tiếp tục khóc, Bi vòng tay qua vai Riko để cô tựa vào vai anh mà khóc.

Trước cửa phòng cấp cứu mọi người đều mang vẻ mặt lo lắng, dùng nước mắt rửa mặt.

“Nu sao rồi Bi!” mama nó khóc nức nở.

“Hiện giờ em ấy vẫn còn cấp cứu!” Bi đau khổ nói.

“Tại sao lại như vậy!” papa nó căng thẳng.

“Tất cả mọi chuyện là do con nếu không...” hấn đến trước mặt papa nó nói.

“Được rồi! Có chuyện gì nói sau đi!” papa hấn lên tiếng.

16. – Chương 16

Sau 4 tiếng đồng hồ vất vả, bác sĩ mở cửa bước ra.

“Con/Em/Bạn tôi sao rồi bác sĩ?” mọi người đồng thanh hỏi.

“Hiện giờ không sao! Tuy nhiên vẫn còn hôn mê vì vết thương trên người quá nặng!” trên khuôn mặt vị bác sĩ hiện rõ sự mệt mỏi.

“Cám ơn bác sĩ!” mọi người như trút được gánh nặng.

“Mọi người về nghỉ ngơi đi để con chăm sóc cho Nu!” Riko lên tiếng.

“Mama cũng ở lại!” mama nó ‘giành’ phần chăm sóc nó.

“Con nữa..” Bi cũng đòi ở lại.

“Thôi được rồi! Em ấy còn một cần nghỉ ngơi mọi người về trước đi khi nào em ấy tỉnh lại con sẽ gọi mọi người!” hấn.

“Ừ! Phong nói đúng đó! Chúng ta về thôi!” papa nó nói.

“Ừ! Vậy tao về trước chừng nào nó tỉnh nhớ điện cho tao!” Bi nói xong mọi người đều ra về để hấn lại chăm sóc cho nó.

Hấn mở cửa bước vào, nó nằm trên giường nhắm mắt ngủ bình yên như một thiên thần. Khuôn mặt nó xanh xao, đôi môi nhợt nhạt khô khốc làm hấn thấy xót xa. Cầm tay nó hấn đặt lên đó một nụ hôn. Sau đó hấn im lặng nhìn nó ‘Tại sao em lại đỡ nhất dao đó cho anh? Khoảnh khắc đó anh cảm thấy tim mình như ngừng đập! Anh thà người nằm đây là anh chứ không phải em!’ hấn khẽ thì thầm sau đó gục lên tay nó mà thiếp đi.

Buổi tối nó tỉnh lại ‘Đây là đâu?’ nó nheo mắt nhìn ‘Chẳng lẽ mình đã chết?’ trước mắt nó là trần nhà trắng toát, nó lầm tưởng cũng phải. Mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi làm nó thấy khó chịu nhắm mắt lại ‘Thì ra là bệnh viện’ nó định ngồi dậy nhưng thấy tay trái nặng trĩu nên nhìn qua, thì thấy hấn đang ngủ trên tay nó (-_-).

‘Cũng may anh ấy không sao!!!’ nó cười nhẹ sau đó đưa tay còn lại lên vuốt tóc hấn.

Hấn đang ngủ cảm thấy có người vuốt tóc mình thì tỉnh dậy.

“Em tỉnh rồi hả? Em thấy có chỗ nào không khỏe không? Có cần anh gọi bác sĩ đến kiểm tra lần nữa không?” hấn hỏi một hơi, định chạy đi gọi bác sĩ.

“Em không sao! Không cần đâu!” nó nắm tay hấn lại.

“Em có biết anh đã lo lắng sợ hãi thế nào khi nhìn thấy em ngã xuống không? Anh cứ tưởng mình đã mất em! Em biết không nếu có thể anh nguyện chết chứ không muốn em bị thương!” hấn ôm nó vào lòng nhẹ nhàng nói “Anh thật sự rất yêu em!”

“Hức...hức..nhưng người anh yêu là Thiên Anh mà...” nước mắt nó rơi lã chã.

“Anh xin lỗi! Nhưng anh đã giải thích với cô ấy rồi! Anh không còn yêu cô ấy nữa người anh yêu là em! Em có đồng ý tha lỗi cho anh không?” hấn nhìn thẳng vào mắt nó.

“Hức...tha cho anh lần này đó...” nó lau nước mắt nói.

Hấn từ từ cúi đầu xuống, đúng lúc môi sắp chạm môi thì...

“Cạch...Tao đến thăm Nu nè...” Bi mở cửa bước vào theo sau là Riko, My, Rin, Ren, Min còn có pama tụi nó và pama tụi hấn.

“A...đau quá...” nó hét lên ngượng ngùng sau đó chồm chắn kín bít đầu vô tình động vào vết thương.

“Nè làm cái gì vậy hả? Mới phẫu thuật xong không biết đau là gì hả?” hấn mắng yêu nó sau đó đỡ nó nằm xuống.

“Hu...hu...hai ơi! Anh ấy mắng em kìa!!” nó quay sang nhõng nhẽo với Bi.

“Phong!!! Ai cho con ăn hiếp con dâu của mama!!!” mama hấn nhăn mặt nói.

“Ồ...con...con...” nó và hấn lấp bắp.

Tối hôm đó cả phòng bệnh nó nhận nhịp hấn lên, không gian thật ấm cúng.

“Anh này! Sau này mình sẽ xây một ngôi biệt thự gần biển! Xung quanh trồng thật nhiều hoa hồng, ở đó sẽ để một bộ bàn ghế cùng một chiếc xích đu nhé!” nó nằm trong lòng hấn nói.

“Tất cả sẽ làm theo ý của em! Nhưng em phải ăn thật nhiều, mau mau xuất viện lúc đó đám cưới xong mới xây được chứ!” hấn cười gian.

“Ai thèm lấy anh chứ!” nó đỏ mặt.

“Không lấy anh thì lấy ai?” hấn cười khê. Không gian hạnh phúc bao trùm lên hai người, nó ngủ nhưng trên môi vẫn duy trì nụ cười hạnh phúc...

Qua một tuần ở trong bệnh viện, nó gần như chết vì buồn chán mặc dù có bạn bè đến thăm nhưng được một lúc thì ai nấy đều nắm tay nhau đi chơi bỏ lại mình nó.

“Anh à!!! Cho em xuất viện nha...” nó làm nũng với Bi.

“Không được em chưa khỏe mà?” Bi nhăn mặt nói.

“Thôi mà! Em cũng khỏe rồi mà, nếu không tin anh có thể đi hỏi bác sĩ!” nó cầm tay Bi lắc lắc.

“...” Bi im lặng.

“Anh Windy!!! Anh nói đi!” nó quay sang ‘công kích’ hấn.

“Hả? À...ừ...Bi à cho nó xuất viện đi cùng lắm thì tao quả lý nó chặt chẽ hơn lúc trước không để nó quậy phá nữa!” hấn bị gọi bất ngờ nên hơi ‘hoảng’ nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như muốn khóc của nó thì không đành lòng nên...giúp nó luôn.

“Haizzz... Thôi được rồi lát nữa mày làm thủ tục xuất viện cho nó đi! Tao đi có việc” Bi cười vui vẻ.

“Xi...có hẹn với Riko chứ gì! Em biết hết rồi!” nó bĩu môi nói.

“Biết thì tốt!” Bi xoa đầu nó đi ra ngoài.

Sau khi Bi đi được một lúc thì hấn cũng đi làm thủ tục xuất viện cho nó. Về đến nhà hấn đưa nó lên phòng

“À..anh có việc bận em nghỉ ngơi cho khỏe nha!” hấn hôn nhẹ lên trán nó sau đó đi ra ngoài, để không gian yên tĩnh cho nó nghỉ ngơi.

17. – Chương 17

Nó lim dim định ngủ thì điện thoại reo

“Alo...” nó mơ màng nhắc máy.

“...”

“Được rồi 30 phút nữa tôi đến!” nó bỏ điện thoại xuống thay đồ.

Đến trung tâm thương mại ai ai cũng nhìn nó ngất ngây, nó mặc chiếc váy cúp ngực màu trắng phần đuôi váy xòe ghép ren trông rất dễ thương, mái tóc bồng bênh thả tự nhiên, chân đi đôi giày búp bê màu trắng, khuôn mặt tự nhiên không trang điểm làm nó xinh đẹp như thiên thần mất đi đôi cánh lạc xuống đây.

Nó mặc kệ những ánh mắt đó đi thẳng lên tầng 2, tầng này là nơi ăn & uống, nó bước lại bàn nơi có 2 cô gái đang ngồi nhìn nó.

“Hai người đợi lâu không?” nó kéo ghế ngồi xuống.

“Cô dùng gì ạ?” nhân viên phục vụ lễ phép hỏi.

“Cho tôi một ly cà phê sữa!” nó cười nói.

“Cũng không lâu lắm, chúng tôi vừa mới đến!” cô gái ngồi phải nói.

“Nghe nói cô bị Linh và Lam cho người bắt cóc!” cô gái bên trái nói với vẻ lo lắng.

“Tôi không sao! Hôm nay hai người hẹn tôi ra đây có gì không?” vâng, hai cô gái đó chính là Thanh và Trân.

“Tôi xin lỗi vì lúc trước đã cư xử không đúng với cô!” Trân cúi đầu nói.

“Không sao! Tôi không để tâm chuyện đó!” nó.

“Thật sự tha lỗi cho chúng tôi sao?” Thanh kinh ngạc nhìn nó.

“Đúng vậy!” nó cười tươi.

“Chúng ta sẽ được làm bạn chứ!” Trân nói vẻ mong chờ.

“Tất nhiên rồi!” nó nói vẻ thản nhiên.

“Hức...bạn tốt vậy mà trước đây mình lại...” Trân rơi nước mắt nói.

“Chuyện qua rồi mình không nhắc lại làm gì! Bỏ đi!” nó an ủi.

“Mình có chuyện này muốn nói với bạn!” Thanh.

“Bạn cứ nói đi!” nó.

“Mình biết mình không có tư cách cầu xin bạn chuyện này, nhưng xin bạn hãy bỏ qua cho Linh và Lam được không?” hốc mắt Thanh hồng hồng.

“Mặc dù hai người đó đã đối xử không đúng nhưng cũng vì quá yêu mà ghen tị nên mới hành xử như vậy mong bạn có thể tha lỗi cho họ lần này” Trân sụt sùi.

“Mình biết mình cũng mong họ có thể làm lại từ đầu! Hai người đó thật may mắn khi có hai người bạn như vậy!” nó cảm động.

“Mình thật cảm ơn bạn! Nếu sau này bạn có việc gì cần thì cứ nói bọn mình sẽ cố gắng làm hết sức vì bạn!” Trân khóc.

“Được rồi! Được rồi bạn nín đi!” nó dịu dàng nói.

“À đúng rồi bọn mình sẽ đi du học nên về trước đây! Tạm biệt bạn!” Thanh đứng lên nói.

“Tạm biệt! Hai bạn nhớ giữ gìn sức khỏe” nó đứng lên ôm chào tạm biệt 2 người bạn mới quen của mình đang chuẩn bị đi Anh. Khi bóng hai người khuất sau thang máy nó mới đứng dậy đi về.

Khi đi xuống tầng 1 nó nhìn thấy hấn và Thiên Anh đang đứng bên quầy trang sức chọn nhẫn, nó như không tin vào mắt mình.

“Chiếc nhẫn này đẹp không anh?” cô đưa hấn chiếc nhẫn màu bạc.

“Ừ đẹp lắm, nó rất hợp với Nu!” hấn cười hạnh phúc.

Nó đứng quá xa nên không nghe thấy gì, khi thấy hấn cười đến hạnh phúc thì nó run rẩy, nó lấy điện thoại ra điện cho hấn.

“Alo...”

“Anh đang ở đâu vậy?” nó cố gắng điều chỉnh giọng cho bình thường.

“À..anh có hẹn gặp bạn! Lát về anh nói sau! Vậy nha em cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe” hần vội cúp máy.

Nó thờ thần buông điện thoại, nó đi nhanh ra ngoài để gạt đi những hình ảnh đó. Nó đi bộ đến từng nơi chứa những kỉ niệm của nó và hần, bước đến công viên nó lặng lẽ ngồi xuống thảm cỏ xanh mướt.

‘Tại sao lại nói dối?!? Nếu không yêu em thì nói em sẽ buông tay mà! Tại sao lại gạt em?!?!’ nó lấy tai phone trong túi xách ra cắm vào tai. Điều đặc biệt là nó chỉ nghe mỗi bài ‘Có một thứ tình yêu gọi là chia tay’ trước đây nó chưa biết yêu nên nó không nghĩ sẽ có thứ tình yêu này và giờ nó đã biết...

Nó thu mình lại, vùi đầu vào giữa hai gối khóc nức nở bất chợt nó nhớ lại nụ cười hạnh phúc của hần khi này ‘Nếu anh hạnh phúc bên cô ấy thì em sẽ ra đi! Để anh sẽ mãi duy trì được nụ cười hạnh phúc ấy...’

Buổi chiều hần về nhà, bước lên phòng nó ngay

“Nu ơi!!!” hần vừa mở cửa vừa cười híp mắt gọi nó.

“...” không gian vô cùng im ắng.

‘Em ấy dậy rồi à!’ hần thầm nghĩ bước đến trước cửa phòng tắm “Em có trong đó không?” hần gõ cửa. Không trả lời hần đẩy cửa bước vào nhưng không thấy nó đâu. Lo lắng chạy khắp nhà tìm nó.

“Nu ơi! Tụi tao tới thăm mày nè!” My vừa bước vào nhà đã gọi í ới.

“Ủa Nu đâu rồi anh?” Rin hỏi khi không thấy nó trên phòng mà hần thì lại chạy tới chạy lui.

“Nu mất tích rồi!” hần hét hoảng nói.

“Có khi nào nó lại bị bắt cóc nữa không?” Riko lo lắng nói.

“Không biết! Nhưng khi này cô ấy còn gọi cho anh nữa!” hần.

“Mày thử kêu người tìm xem!” Bi.

“Để tao lo cho!” Min định đi ra ngoài thì điện thoại Bi có tin nhắn

‘Anh Bi! Em biết bây giờ mọi người đang rất lo lắng vì em bỏ đi! Nhưng anh yên tâm em không sao cả và một thời gian nữa em sẽ trở về nên anh không cần lo cho em! Còn nữa nói với anh Windy là em chúc anh ấy hạnh phúc bên Thiên Anh! Chuyện đính hôn em sẽ nói với pama nên anh ấy không cần lo lắng! Tạm biệt anh!’

“Bốp...thằng kia mày đã làm gì đến nỗi Nu phải bỏ đi vậy hả?” Bi nóng giận khi biết hần chính là nguyên nhân làm nó bỏ đi.

“Mày bình tĩnh lại đi!” Ren cản Bi lại.

“Cô ấy nhắn gì vậy?” hần lau vết máu trên miệng, nhúu mày hỏi.

“Mày tự coi đi!” Bi ném điện thoại cho hần.

“Ồ không thể nào! Rõ ràng là tao và Thiên Anh đã chấm dứt rồi mà!” hần ngạc nhiên khi nhìn thấy nó chúc hần hạnh phúc.

“Thế anh có làm gì khiến nó hiểu lầm không?” Riko gợi ý cho hần.

“Chẳng lẽ...” hần như nhớ ra điều gì đó “Bác Lê! Cháu có chuyện muốn hỏi bác!” hần thấy bác Lê đang đứng gần đó thì gọi hỏi.

“Có chuyện gì không cháu?” bác Lê cười hiền.

“Từ sáng đến giờ Nu có ra khỏi nhà không bác?” hần.

“Ừ để ta nhớ...Đúng rồi buổi sáng khi cháu đi được một lúc thì nó cũng ra ngoài!” bác Lê nói cho hần nghe.

“Vậy đúng rồi! Bác làm việc tiếp đi!” hần ngồi phịch xuống ghế.

“Có chuyện gì vậy?” Min.

“Buổi sáng tao ra ngoài cùng Thiên Anh mua quà tặng cho Nu! Đúng lúc ấy Nu điện hỏi tao đang ở đâu tao muốn Nu bất ngờ nên mới không nói! Có lẽ Nu hiểu lầm tao nên mới bỏ đi như vậy!” hần hồi tưởng.

“Vậy anh mau điện cho nó đi!” My hồi thích.

Hần mới nhớ ra lấy điện thoại điện cho nó nhưng kết quả không liên lạc được.

“Cô ấy tắt máy rồi!” hần buông điện thoại xuống.

“Để tao cho người tìm thử xem!” Ren nói rồi đi ra ngoài.

Trên một chiếc máy bay đang bay sang Anh

“Tại sao bạn lại theo tui mình?” Trân nhìn nó với dấu chấm hỏi to đùng.

“Mình muốn sang đó chơi một thời gian!” nó cười.

“Chẳng phải bạn và anh Windy đang rất hạnh phúc sao? Tại sao lại bỏ đi đột ngột vậy?” Thanh ngồi bên cạnh hỏi nó.

“Anh ấy chọn người khác rồi! Thôi mình không muốn nhắc chuyện này nữa!” nói tới đây nó nhắm mắt lại ngăn không cho những giọt nước mắt trào ra. Thanh và Trân thấy nó im lặng cũng không nói gì.

Thế là trên chuyến bay đó đã mang theo tình cảm sâu nặng của nó dành cho hần. Mang theo sự hiểu lầm với hần bỏ đi mà không nghe một lời giải thích. Giả như nó chịu ở lại thêm một chút thì sau này không cần phải hối hận. Chỉ vì vậy mà sự hiểu lầm đó kéo dài đến 5 năm, cũng vì vậy mà đám cưới của Bi & Riko, Min & My, Ren & Rin cũng hoãn lại đến 5 năm. Vì 3 nhỏ muốn tổ chức đám cưới cùng lúc với nó.....

18. – Chương 18

5 năm sau

“Em làm bạn gái anh nha!” chàng trai đứng trước mặt cô gái xinh đẹp nói.

“Xin lỗi nhưng tôi không thể!” nói xong cô gái chạy nhanh về quán kem đối diện.

“Phù...mệt quá! Hôm nào cũng như vậy hết! Thật bức mình!” cô gái vừa nói vừa lấy tay quạt át.

“Em dùng gì?” chị phục vụ hỏi.

“À chị cho em ly kem vani nha!” cô gái nói xong mỉm cười làm nhân viên phục vụ cũng đỏ mặt.

“Em đợi một lát nha!” nhân viên phục vụ áp ứng.

“Mày cũng kì thật người ta theo đuổi mày 2 năm rồi đó! Sao không nhận lời đi!” Trân trách móc.

“Ừ dù sao cũng qua lâu rồi! Sao không chịu quên đi!” Thanh nhăn mặt.

“Hi thôi mà! Thôi mà! Ăn kem đi tao không sao mà!” đúng vậy! Cô gái xinh đẹp đó chính là nó. Nó qua đây đi học cùng Trân và Thanh. Cũng trở thành bạn thân. Vì nó quá xinh đẹp nên từ khi chuyển đến đã có rất nhiều người tỏ tình nhưng nó đều từ chối. Đặc biệt là anh chàng hồi nãy đã theo đuổi nó từ 2 năm trước nhưng không được!!!

5 năm qua tuy lúc nào nó cũng cười nhưng Trân và Thanh hiểu được đó chỉ là nụ cười giả tạo để che giấu nỗi buồn của nó mà thôi!

“Haizzz thiệt hết nói nỗi mày luôn! Mà công nhận tên đó ‘dai như đĩa’ vậy! Theo đuổi mày từ 2 năm trước cơ mà! Nếu là tao thì tao đồng ý rồi!” Trân nuối tiếc nói.

“Vậy mày định bỏ anh Quân trong đội bóng rổ của trường à?” nó cười cười nhìn Trân (có trời mới biết nụ cười đó hết 9 phần là giả).

“Ơ...ơ...đâu...có...” Trân đỏ mặt lấp bắp.

“Ừ không có!” nó cứ ‘tấn công’ Trân.

“Thôi kem đem ra rồi! Ăn đi!” Thành giải thoát cho Trần.

Cả ba cứ như vậy vừa ăn kem vừa cười giòn làm bừng sáng cả bàn tiệc nó ngồi. Trần và Thanh cũng xinh đẹp theo kiểu dịu dàng nhưng vì trước kia còn đánh đá nên trang điểm lòe loẹt làm mất đi vẻ đẹp dịu dàng đó.

Vừa bước ra cửa thì nó va phải một cô gái.

“Ồ..tôi xin lỗi...” nó ngược mặt lên nhìn thì vô cùng ngạc nhiên.

“Chúng ta có thể nói chuyện chứ?” cô gái nhẹ nhàng nói.

“Được! Tụi mày về trước đi!” nó trả lời cô gái xong quay sang nói với Trần và Thanh.

Nó và cô gái vào quán tiếp tục nói chuyện

“Anh ấy...vẫn khỏe chứ?” nó trầm mặc một hồi mới mở miệng.

“Anh ấy vẫn khỏe và rất hạnh phúc!” cô gái cười híp mắt và cô gái đó tất nhiên chính là Thiên Anh.

“Vậy sao?” nó cười chua xót.

“Đúng vậy! Tôi và Ken vừa mới kết hôn đang hưởng tuần trăng mật! Anh ấy đối xử với tôi rất tốt!” cô cười đến hạnh phúc (hehe t/g sẽ cho ngoại truyện về 2 người này! mọi người đồng ý chứ!).

“...” nó ngạc nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Sau 5 phút nó mới hoàn hồn nhìn cô gái đang cười hạnh phúc chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Cô...cô..nói..cô..và...anh..Ken...” nó lắp ba lắp bắp không nói nên lời.

“Đúng vậy! Nếu không thì cô tưởng tôi kết hôn với anh Phong à” cô cười lớn “Haha cô vui quá! Từ sau hôm gặp cô thì chúng tôi chia tay rồi! Cũng nhờ vậy mà tôi mới gặp được Ken đó!”

“Thật sao???” nó sững sốt.

“Đúng vậy!!!” cô khẳng định.

“Vậy tại sao hôm đó tôi gặp cô và anh ấy ở trung tâm thương mại...” nó nghi ngờ.

“À đúng rồi! Hôm đó là anh Phong nhờ tôi chọn nhẫn tặng cho cô đó!” cô cười vui vẻ “Cô không biết chuyện này sao?”

“Vậy là tôi hiểu lầm anh ấy rồi!” nó bàng hoàng.

“Vậy hả???” cô bất ngờ.

“A...tôi thật là ngốc mà!!!” nó nói xong bỏ chạy ra ngoài.

“Alo, honey hả?” cô điện cho Ken.

“...”

“Thành công mỹ mãn luôn!” cô cười ngọt ngào.

“...”

“Được rồi! Anh đến đón em đi!” cô đứng dậy thanh toán xong cũng ra khỏi quán.

‘Hôm nay không biết có việc gì mà bọn lại bắt mình ra đây ngồi nhỉ? Ủa đây chẳng phải là nơi trước đây mình và Nu thường hay tới sao?’ hần ngồi trên thảm cỏ nhớ lại chuyện xưa mà buồn rười rượi. 5 năm qua hần lúc nào cũng lạnh lùng không quen bạn gái! Vẫn luôn một lòng đợi nó! Thế là hần bắt đầu chìm đắm trong kí ức hạnh phúc của hần và nó...

Còn thì hôm qua sau khi nghe cô giải thích mọi chuyện thì cấp tốc bay về đây gặp hần.

“A...Nu!!!” My ngồi trên ghế sofa thấy nó thì hét lên chạy về phía nó.

“Con này! Bỏ đi sao không nói biết tụi ta lo lắng lắm không?” Rin tiến lại nó rưng rưng nước mắt.

“Tao xin lỗi...” nó òa khóc lên như con nít.

“Mày thật là...” Riko, My, Rin cũng ôm nó mà khóc.

“Thôi vào nhà rồi nói!” nó thút thít.

Thế là màn tra khảo bắt đầu như sau: Mày sống ở đâu? Cùng ai? Có khỏe không? Có bị ai bắt nạt không?...rất rất nhiều câu hỏi được đặt ra.

“ANH BI!!!” nó dùng hết công suất hét chạy như bay về phía Bi.

“Em thật ngốc! Đi cũng không nói một tiếng!” Bi ôm nó vào lòng nói với giọng trách móc.

“Cũng hết nói với em! Thời gian đầu em bỏ đi thằng Windy nó như thân tàn ma dại trông đến tội! Nhớ đến còn phát khiếp!” Min và Ren bước vào nhà tiến về 2 ‘bà xã đại nhân yêu dấu’.

“À mà anh ấy đâu? Sao em không thấy?” nó thoát ra khỏi lòng Bi thắc mắc hỏi.

“Em đoán thử xem!” Bi nháy mắt.

Trở lại với hần

Đang ngồi suy tư hần cảm thấy có người đến gần, tưởng người khác đi ngang qua nên không để ý lắm.

“Ai đó?” hần giật mình khi có bàn tay nhỏ bé bịt mắt hần lại từ phía sau. Vội vàng quay lại hần nhìn thấy.....

Sau khi xoay người lại, khuôn mặt hần chuyển từ ngạc nhiên sang vui mừng rồi trong mắt xuất hiện một tia gian xảo rồi khuôn mặt trở về lạnh lùng.

“Có chuyện gì?” hần lạnh giọng.

“Em xin lỗi vì đã... hiểu lầm anh!!!” nó nói lí nhí.

“Hừ em cũng giỏi quá nhỉ bỏ tôi đi mà không nói một lời!” hần xoay mặt sang chỗ khác che giấu nụ cười vui mừng.

“Em xin lỗi! Em cứ tưởng anh yêu cô ấy nhưng vì chịu trách nhiệm về nhát dao đó nên mới đồng ý yêu em! Em không muốn anh không hạnh phúc nên mới...” nói tới đây nó òa khóc.

“Vậy nên em mới rời bỏ tôi! Không tin tưởng vào tình yêu của tôi! Em thật làm tôi thất vọng mà!!!” nói xong hần xoay người bỏ đi.

“Em xin lỗi!!! Em biết lỗi rồi mà!!!” nó ngồi thụp xuống khóc nức nở.

“Đồ ngốc! Biết lỗi rồi sao?” hần đứng trước mặt nó cười.

“Hức...em xin lỗi...” nó đứng lên ôm chặt lấy hần.

“Lần sau có chuyện gì thì phải đợi anh về rồi nói biết chưa? Không được bỏ đi như lần này đâu đó!” hần dịu dàng vòng tay ôm lại nó.

“...” nó im lặng gật đầu, tuy khuôn mặt toàn nước mắt nhưng nó vẫn mỉm cười hạnh phúc.

“Coi kia!!! Hôm qua còn mặt ủ mày chau vậy mà hôm nay cười toe toét luôn vậy đó!!!” Min mĩa mai hần cười thỏa mãn.

“My này! Mày có muốn năm sau mới kết hôn không?” nó ‘bảo vệ’ hần.

“Nu à!!! Em có cần đối xử với anh như vậy không?” Min mếu máo.

“Cần chứ! Ai kêu mày dám chọc tao chi!” hần cười cười đút nó miếng táo ánh mắt như muốn nói ‘Cám ơn em đã giúp anh trị thằng đó!’

“Nu à, em làm ơn! Là nó chọc em chứ không liên quan đến anh!” Rin nhìn nó vẻ buồn.

“Phải đó anh chờ 5 năm rồi còn gì!” Bi mong nó tha cho tên ‘tù tội’ Min để Bi còn được cười vợ.

3 nàng kia thì im thin thít mặt đỏ ửng.

“Ủa vậy sao? Em không biết!” nó cười với vẻ vô *số* tội.

“Haizzz được rồi! Dù tụi nó không cưới vợ nhưng anh cũng cần phải cưới vợ chứ!” hấn choàng tay qua vai nó.

“Ai...ai...làm...vợ...anh....chứ...” nó lắp bắp.

“Không phải em thì là ai?” hấn cười gian trá.

“Lỡ anh cưới...anh Bi thì sao!” nó nói không kịp suy nghĩ.

“Em nói cái gì?” mặt hấn đỏ bừng, Bi té ghế, cả đám cười to làm nó què.

“Em...nhầm!!!” nó cười gượng.

Sau những năm tháng chờ đợi, đau khổ của nó và hấn cuối cùng hai người đã được ở bên nhau. Lễ cưới của 4 couple đã được diễn ra 2 tuần sau đó. Hiểu lầm được hóa giải nó hạnh phúc nắm tay hấn cùng nhau tạo nên một thiên đường hạnh phúc.

19. – Chương 19 (end)

Sau khi xoay người lại, khuôn mặt hấn chuyển từ ngạc nhiên sang vui mừng rồi trong mắt xuất hiện một tia gian xảo rồi khuôn mặt trở về lạnh lùng.

“Có chuyện gì?” hấn lạnh giọng.

“Em xin lỗi vì đã... hiểu lầm anh!!!” nó nói lí nhí.

“Hừ em cũng giỏi quá nhỉ bỏ tôi đi mà không nói một lời!” hấn xoay mặt sang chỗ khác che giấu nụ cười vui mừng.

“Em xin lỗi! Em cứ tưởng anh yêu cô ấy nhưng vì chịu trách nhiệm về nhát dao đó nên mới đồng ý yêu em! Em không muốn anh không hạnh phúc nên mới...” nói tới đây nó òa khóc.

“Vậy nên em mới rời bỏ tôi! Không tin tưởng vào tình yêu của tôi! Em thật làm tôi thất vọng mà!!!” nói xong hấn xoay người bỏ đi.

“Em xin lỗi!!! Em biết lỗi rồi mà!!!” nó ngồi thụp xuống khóc nức nở.

“Đồ ngốc! Biết lỗi rồi sao?” hấn đứng trước mặt nó cười.

“Hức...em xin lỗi...” nó đứng lên ôm chặt lấy hấn.

“Lần sau có chuyện gì thì phải đợi anh về rồi nói biết chưa? Không được bỏ đi như lần này đâu đó!” hấn dịu dàng vòng tay ôm lại nó.

“...” nó im lặng gật đầu, tuy khuôn mặt toàn nước mắt nhưng nó vẫn mỉm cười hạnh phúc.

“Coi kìa!!! Hôm qua còn mặt ủ mày chau vậy mà hôm nay cười toe toét luôn vậy đó!!!” Mìn mĩa mai hấn cười thỏa mãn.

“My này! Mày có muốn năm sau mới kết hôn không?” nó ‘bảo vệ’ hấn.

“Nu à!!! Em có cần đối xử với anh như vậy không?” Mìn mếu máo.

“Cần chứ! Ai kêu mày dám chọc tao chi!” hấn cười cười đút nó miếng táo ánh mắt như muốn nói ‘Cám ơn em đã giúp anh trị thẳng đó!’

“Nu à, em làm ơn! Là nó chọc em chứ không liên quan đến anh!” Rin nhìn nó vẻ buồn.

“Phải đó anh chờ 5 năm rồi còn gì!” Bi mong nó tha cho tên ‘tù tội’ Mìn để Bi còn được cưới vợ.

3 nàng kia thì im thin thít mặt đỏ ửng.

“Ừa vậy sao? Em không biết!” nó cười với vẻ vô *số* tội.

“Haizzz được rồi! Dù tụi nó không cưới vợ nhưng anh cũng cần phải cưới vợ chứ!” hấn choàng tay qua vai nó.

“Ai...ai...làm...vợ....anh....chứ...” nó lắp bắp.

“Không phải em thì là ai?” hấn cười gian trá.

“Lỡ anh cưới...anh Bi thì sao!” nó nói không kịp suy nghĩ.

“Em nói cái gì?” mặt hấn đỏ bừng, Bi té ghế, cả đám cười to làm nó què.

“Em...nhầm!!!” nó cười gượng.

Sau những năm tháng chờ đợi, đau khổ của nó và hấn cuối cùng hai người đã được ở bên nhau. Lễ cưới của 4 couple đã được diễn ra 2 tuần sau đó. Hiểu lầm được hóa giải nó hạnh phúc nắm tay hấn cùng nhau tạo nên một thiên đường hạnh phúc.

==> Đã end rồi nè cả nhà, mong các bạn luôn ủng hộ và chờ ngoại truyện nhé.

20. – Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện: Thiên Anh và Ken

“Cô gì ơi! Cô không sao chứ?” Ken vừa bước vào cửa nhà hàng thì gặp cô va phải sau đó ngất luôn. Không biết làm sao nên Ken đưa về nhà mình luôn. (lúc Thiên Anh bước ra là lúc mà hấn bỏ cô lại trong nhà hàng mà bỏ về đó).

Sáng hôm sau

“Đây...là đâu?” cô vừa tỉnh lại thì phát hiện căn phòng này không phải của mình, nhìn xung quanh cảnh vật đều xa lạ. Cô bắt đầu nhớ lại mọi chuyện xảy ra hôm qua bất chợt nở một nụ cười buồn ‘Xem ra anh ấy không còn yêu mình thật rồi!’.

“Cô tỉnh rồi à?” Ken mở cửa bước vào trên tay là tô cháo đang bốc khói nghi ngút.

“Đây là nhà anh à? Cám ơn anh đã đưa tôi về!” cô mỉm cười với Ken.

“Không sao! Hôm qua đột nhiên cô ngất xỉu trước mặt tôi làm tôi giật cả mình!” Ken chậm rãi nói.

“À chắc tại bệnh của tôi thôi! Không sao!” cô nói.

“Cô ăn đi rồi tôi đưa cô về!” Ken đặt tô cháo xuống bên cạnh cô.

“Cám ơn anh!” cô cười dịu dàng nhận lấy sau đó ngồi ăn.

“À..mà sao hôm qua cô lại ở đó?” Ken lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng đọng (chỉ với Ken thôi còn với Thiên Anh thì bình thường mà *cười gian*)

Tay cầm muống của cô hơi sượng lại sau đó điềm tĩnh nói “Không có gì chỉ là vừa mới chia tay thôi!”

“Tôi xin lỗi!” Ken.

“Không sao! Dù gì tôi cũng dự đoán được kết quả này từ lâu rồi!” cô đặt muống xuống “Tôi ăn xong rồi!”

“Vậy tôi đưa cô về!” Ken.

Trên đường về cả hai vô cùng im lặng. Riêng Ken thì ‘Haiz mình sao vậy chứ? Trước giờ mình đâu phải như vậy! Tự nhiên hôm qua đưa cô ta về nhà còn chuẩn bị thức ăn sáng nữa chứ! Mình điên rồi!’ đang tự kỉ thì Thiên Anh lên tiếng.

“Dừng lại công viên chút đi!” xe dừng lại cô bước ra hít thở không khí trong lành. Vì là sáng sớm nên cũng ít người qua lại chỉ có một vài người đi tản bộ mà thôi. Cô chọn một chỗ tương đối kín sau đó ngồi xuống.

“Cô uống gì? Tôi mua cho!” Ken đứng trước mặt cô hỏi.

“Cám ơn! Cho tôi ly cacao nóng đi!” cô lại mỉm cười.

“À..vậy đợi tôi chút!” Ken lúng túng trả lời sau đó bước đi ‘Kì lạ! Chỉ cười thôi mà! Tim có cần phải đập nhanh vậy không?’.

Ken vừa mới bước đi thì đằng xa đi lại là 4-5 tên say rượu, quần áo nhếch nhác dường như là cả bọn đó nhậu thâu đêm.

“Này cô em xinh đẹp! Đi chơi với bọn anh không?” 1 tên bước lại gần.

“...” cô thấy tình hình không ổn nên đứng dậy bỏ đi.

“Này em đi đâu vậy?” tên khác nắm tay cô kéo lại.

“Buông tôi ra!” cô hốt hoảng hét lên.

“Haha chỉ mời em đi chơi thôi mà! Có cần phải kích động vậy không?” tên khác nữa bước lên vuốt mặt cô.

“Thả ra! Nếu không tôi la lên đó!” cô hoảng sợ lùi lại.

“Em muốn la thì cứ la!” một tên cười rất đê tiện.

“Giờ đủ rồi đi chơi với tụi anh nha!” bọn chúng bắt đầu lôi kéo cô.

“Bọn mày làm gì vậy?” Ken bước lại trên tay là ly cacao, còn gương mặt thì đen hết chỗ nói.

“Mày là ai? Sao dám xen vào chuyện của bọn tao!” một tên bước đến trước mặt Ken la hét.

“Tao là ai hả?” Ken nói xong cười lạnh tiến đến tiếp theo là hàng loạt âm thanh ‘vui tai’ vang lên bọn bộm nhậu đó vô tình được Ken ‘chiêu đãi’ bữa sáng vô cùng ân cần’ đã dẫn nhau cùng đi ‘cung cấp’ tiền cho bệnh viện.

“Cám ơn anh! Nếu anh không xuất hiện chắc tôi...” cô vừa nói vừa khóc.

“Ồ...đừng khóc mà...” Ken không biết nói gì nên vụng về ôm cô vào lòng mà dỗ.

“...” cô đứng hình trước cảnh này nên quên khóc luôn.

“Tôi...tôi xin lỗi!” Ken cũng bất ngờ sau đó đẩy cô ra.

“À ờ không sao!” cô cũng lúng túng mặt thì bắt đầu đỏ lên trông đáng yêu vô cùng báo hại Ken nhà ta cũng...đỏ mặt luôn.

Thế là hai người thường xuyên đi chơi với nhau.

“Người yêu trước đây của em là ai vậy?” Ken giả vờ bình tĩnh hỏi (vì Ken thường xuyên bận việc nên không biết chuyện của nó và hẳn cũng không biết hẳn là người yêu trước đây của cô).

“À anh ấy là Lãnh Phong!” cô bình thản nói “Thôi chuyện cũng qua lâu rồi không nên nhắc lại nữa!”

“...” không gian bắt đầu trầm mặc. Thật sự là khi Ken xuất hiện thì cô đã dần quên mất hẳn trong tim nên cũng không thấy đau khổ chỉ là cô chưa nhận rõ được giữa cô và Ken là mối quan hệ như thế nào!!!. Bất chợt Ken đứng dậy đi đâu đó! Lát sau quay lại trên tay là một bó hoa hồng thật lớn.

“Tuy anh không biết là trong tim em còn tồn tại hình bóng của người kia không! Cũng không biết trong tim em anh có vị trí gì nhưng anh mong rằng em có thể cho anh cơ hội để lần nữa tiến vào trái tim em!!!” Ken tha thiết nhìn vào mắt cô, chứa chan tình cảm. Ken đã có cảm tình từ khi gặp cô, nên đã cho người điều tra về cô và biết về quá khứ của cô. Thế là Ken đã bắt đầu thâm nhập vào cuộc sống của cô, hôm nay Ken quyết định nói rõ với cô vào hôm nay luôn.

“...” cô bất ngờ đến bất động nhưng nhìn thấy tình cảm chân thành của Ken nên cô quyết định cho Ken một cơ hội cũng như ình một cơ hội “Em đồng ý”.

Từ hôm đó 2 người chính thức hẹn hò. Cho đến một hôm

“Em còn yêu anh ta?” Ken nhìn về phía trước.

“Anh nói gì?” cô ngạc nhiên nhìn Ken.

“Buổi sáng tình cờ anh nhìn thấy em và anh ta chọn nhầm?” Ken hít sâu nói (mọi người còn nhớ nguyên nhân hiểu lầm giữa nó và hắc chủ? Ken cũng nhìn thấy như vậy đó nhưng ở góc độ khác).

“Hả?” cô bất ngờ nhưng hiểu ra điều gì đó rồi ngồi ôm bụng cười.

“Em cười gì chứ?” Ken khó hiểu nhìn cô.

“Anh đang ghen hả?” cô vẫn tiếp tục cười.

“Ai...ai nói chứ?” Ken đỏ mặt vì bị nói trúng tim đen.

“Thật ra không phải vậy!” cô cũng thôi cười nghiêm túc nói “Em từ lâu đã không còn cảm giác với anh ta”

“Vậy còn bây giờ?” Ken hỏi hớp.

“Em...yêu anh!” cô nói xong ngại ngùng cúi đầu xuống.

“...” Ken như sét đánh ngang tai ngồi im như tượng, khoảng 2 phút sau mới có phản ứng “Em nói thật chứ?”

“...” cô im lặng gật đầu.

“A...” còn Ken sung sướng đến phát điên la hét om sòm làm người ta hiểu lầm...sở thú vừa bị cháy!.

Thời gian thấm thoát trôi! Một năm sau hai người cũng tiến tới thiên đường tình yêu!

Hết một ngoại truyện!

21. – Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện: Thanh và Trần

“Hôm nay nhất định phải cố gắng!!!” hai người quyết tâm khí thế hùng hục ra khỏi nhà đi...tìm việc làm!

Hai người mỗi người mỗi ngả đi làm việc của mình, Thanh đang trên đường đi thì gặp phải vấn đề vô cùng...buồn cười. Lúc đi ngang qua cầu Thanh va phải một hot dog í lộn hot boy.

“Này anh kia! Mất để dưới chân à?” Thanh nói xong thì nhìn người đó từ trên xuống dưới thân âu phục chỉnh tề, cả người thả ra khí áp bức.

“Cô ăn nói cho đàng hoàng nếu mất để dưới chân thì tôi đâu phải người!” hôm nay thật xui xẻo, giữa đường xe bị hỏng còn gặp phải chuyện này nữa.

“Thì anh vốn dĩ không phải người mà!” Thanh vênh mặt lên nói.

“Cô...cô...!” người kia cứng họng.

“Thôi chết trễ giờ rồi! Không thèm nói chuyện với ‘kẻ không giống người’ nữa! Tạm biệt” nói xong Thanh định bỏ đi.

“Cô xin lỗi tôi mau!” người kia tức giận kéo tay Thanh lại.

“Buông ra tên không giống người kia” thế là trong lúc nóng vội cô vô tình đẩy người kia xuống sông luôn.

“A...” một tiếng kêu thảm thiết vang lên “Đồ quái vật kia! Tôi mà lên được là cô chết với tôi!” người kia trồi lên từ dưới nước tức giận nói.

“Haha đáng đời” Thanh định xin lỗi nhưng không ngờ người kia lại nói Thanh là quái vật nên cô bỏ đi luôn.

“Xin lỗi cô đợi một chút lát nữa tổng tài đến rồi sẽ phỏng vấn cô sau!” nhân viên tiếp tân nhẹ nhàng nói.

“À không sao!” hôm nay Thanh đến tập đoàn Đỗ gia để xin việc làm, trùng hợp việc làm của cô sẽ là thư kí của tổng tài nên đích thân tổng tài sẽ phỏng vấn cô. Trong lúc đợi cô đi mua đồ uống tự động trong công ty nên không nhìn thấy bóng người lướt sau lưng mình.

“Tổng tài đang đợi cô trên tầng 60!” khi cô quay lại thì gặp nhân viên tiếp tân sau đó đi lên tầng 60.

“Cạch...” âm thanh mở cửa khô khốc vang lên sau đó cô bước vào “Chào tổng tài!” cô lễ phép lên tiếng.

Người tổng tài ngồi trên ghế xoay lại vừa nhìn thấy cô thì tròn mắt trợn lên vô cùng ngạc nhiên, cô cũng không kém.

“Kẻ không giống người/Đồ quái vật...” hai người đồng thanh lên tiếng.

‘Thôi chết mình rồi! Tại sao tên này lại là Tổng tài kia chứ!’ cô cảm thán cho số phận sau này của mình.

‘Để tôi coi cô làm sao bồi thường về việc làm sáng nay đây! Chưa ai dám đẩy tôi xuống sông bao giờ còn nói tôi không giống người nữa chứ!’ ánh mắt anh lóe qua một tia thú vị.

“Chào cô tôi là Đỗ Phương Kỳ! Là Tổng tài của tập đoàn Đỗ gia, cũng là cấp trên của cô!” anh ngạo nghễ giới thiệu.

“Chào tổng tài tôi là Phương Ngọc Thanh!” cô không khỏi cảm thán “Trời ơi sao lại trùng hợp vậy nè!”

“Ồ! Thật bất ngờ! Cô họ Phương còn tên của tôi có chữ Phương nữa chứ! Thật là có duyên!” anh cười trào phúng.

“Vâng!” cô trả lời nhẹ nhàng nhưng trong lòng đã bắt đầu ‘ân cần’ hỏi thăm tổ tiên nhà anh ‘Có duyên cái đầu anh! Nghiệt duyên thì có! Đúng là !@#\$\$%^&*())(*&^%\$#@!’ đương nhiên cô không có can đảm nói ra những lời này!

Công việc ngày đầu tiên của cô cũng vô cùng ‘nhẹ nhàng’ dưới sự ‘giúp sức’ của anh nên càng ‘nhẹ nhàng’ hơn.

22. – Ngoại Truyện 2.1

Chúng ta xem ngày Trần đi làm làm thế nào nha ~

“Được rồi! Bắt đầu từ bây giờ cô sẽ làm việc ở đây!” nói rồi cô quản lí đi làm việc của mình.

“Chào tôi là Quốc Bảo!” chàng trai ngồi bàn bên cạnh nở nụ cười tỏa sáng.

“Chào tôi là Quyền Trần! Có gì làm không đúng mong anh chỉ bảo!” cô cũng cười dịu dàng làm mặt cậu thoáng đỏ.

Công việc của Trần trôi qua khá nhẹ nhàng nhưng Thanh thì không dễ chịu chút nào vì lỡ ‘giẫm phải mìn’ là Tổng tài của chúng ta-Đỗ Phương Kỳ.

“Thật xui xẻo gặp ngay cái tên ‘Kỳ Đà’ chết tiệt làm mình mệt muốn chết luôn!” vừa tới chỗ hẹn là Thanh ngồi nói một hơi sẵn tiện nguyên rửa cái tên mình gặp mặt sáng nay.

“Có chuyện gì à?” Trần nhin cười vì lâu rồi không thấy bộ dáng tức giận của Thanh.

“Hừ! Cũng tại cái tên Tổng tài của mình chứ gì! Mình chỉ lỡ tay đẩy anh ta xuống sông thôi, không ngờ anh ta lại hành hạ mình như thế! Kêu mình pha cà phê vậy mà khi mình đưa anh ta chỉ uống một ngụm rồi nói quá đắng, lát sau thì nói quá ngọt, còn nói quá nhạt không có hương cà phê! Chỉ có một tách cà phê mà mình phải làm đến 20 tách mới được một tách hợp khẩu vị với anh ta! Thật là!” Thanh ngồi thở hổn hển tức giận.

“Reng...” điện thoại của Thanh lại vang lên.

“Thấy chưa tên ôn thần đó lại gọi đây!” nói rồi Thanh nghe điện thoại, Trần ngồi một bên nhin cười khổ sở nhìn Thanh.

“Cái gì? Nhưng mà chỗ đó...” Thanh hét lên.

“Tút...tút...” Thanh thẫn thờ nhìn chiếc điện thoại.

“Sao vậy?” Trần quan tâm hỏi.

“Anh ta bắt mình đi mua đồ ăn trưa! Nhưng chỗ đó xa lắm nên mình phải đi trước không ăn với bạn được! Tạm biệt!” nói rồi Thanh lấy túi xách chạy như bay ra ngoài.

“Chào em! Không phiền nếu tôi ngồi đây chứ!” Bảo lịch sự hỏi.

“À không phiền! Anh cứ tự nhiên!” Trần nhanh chóng trả lời.

“Em chưa gọi món à?” Bảo nhìn bàn trống trơn chỉ thấy ly nước cam bắt giác nhíu mày.

“Tôi quên! Anh ăn gì?” hai người cứ thế ngồi trò chuyện đến vui vẻ vô tình khoảng cách giữa hai người được kéo gần lại.

(T/g tiết lộ ọi người một bí mật! Quốc Bảo là em họ của Phương Kỳ đó! Hai anh em thương nhau vô cùng, Quốc Bảo không muốn dựa vào gia đình nên tự mình xin làm ở một công ty khác và che giấu thân phận nên đến bây giờ không ai biết Bảo là em họ của Phương Kỳ!)

Hai người ngồi ăn uống vui vẻ, còn bạn Thanh của chúng ta thì chạy tới chạy lui mua thức ăn cho vị Tổng tài đáng kính mệt rã rời trong khi chưa có gì vào bụng.

“Thôi tôi không ăn nữa!” anh có chút hả hê khi nhìn thấy cô mặt đỏ bừng mồ hôi nhễ nhại.

“...” cô nghe như sét đánh ngang tai “Anh nói gì? Anh bảo tôi chạy tới chạy lui như một con điên mua thức ăn cho anh để rồi anh nói không ăn! Anh xem tôi là cái gì?” hốc mắt cô hồng hồng, ầm ứ nói.

“Tôi..tôi...” anh có chút bối rối khi nhìn thấy cô như vậy “Thôi cô ăn đi! Cô cũng cần phải làm việc nữa! Tôi cũng không muốn bị người khác nói là ngược đãi nhân viên của mình như vậy!” nói rồi anh đi về bàn làm việc của mình.

“Xem như anh có chút lương tâm!” thế là cô bay vào xử lí đồng thức ăn nằm ở trên bàn.

Anh cũng chỉ lắc đầu trước cái tính đó của cô, không biết tại sao tâm tình anh lại trở nên vui vẻ đến như vậy!

Những ngày sau đó Thanh và Phương Kỳ vẫn tiếp tục diễn ra đấu đá, tranh cãi về những việc nhỏ nhặt không đáng bận tâm! Còn Trần và Quốc Bảo cũng bắt đầu hẹn hò.

Hôm nay Thanh đến công ty sớm hơn mọi ngày, cô đứng ở trong phòng bếp mini nằm trên tầng 60 ngắm nhìn thành phố vào buổi sáng rồi tự pha ỳnh tách cà phê để tỉnh táo. Từ khi cô vào làm thì bàn thư kí đã bị anh đem vào trong phòng Tổng tài để tiện ‘hành hạ’ cô. Đẩy cửa bước vào...

“Xoảng...” trước mắt cô là cảnh Phương Kỳ đang ôm hôn một cô gái xinh đẹp, thân hình bốc lửa với chiếc váy đỏ bó sát người “Xin lỗi!” nói rồi cô bước đi thật nhanh không hiểu sao cô cảm thấy nhói đau khi nhìn cảnh vừa rồi! Cô điên rồi những ngày qua anh đối xử với cô như vậy cô nên ghét anh ta mới phải!

“Cô quá lắm rồi!” anh tức giận đẩy cô gái trước mặt ra.

“Gì chứ! Cô ta chỉ là nhân viên thấp hèn thôi mà việc gì anh phải tức giận như vậy! Hơn nữa em đang là bạn gái của anh đó!” cô gái đó vuốt ve ngực của anh.

“Cô câm miệng lại! Cô chẳng qua chỉ là đồ chơi của tôi thôi có tư cách gì nói ‘người yêu’ của tôi như vậy! Tôi cảnh cáo cô tôi và cô từ nay không còn quan hệ gì! Cô nhận tiền và biến khỏi đây đi!” anh tức giận đẩy cô gái đó ra, quăng tiền vào mặt cô sau đó bỏ đi! (oa!!! ‘người yêu’ cơ đấy!!! nhận vợ quá!!!).

Anh lập tức đuổi theo cô, đẩy cửa phòng bếp mini thì thấy cô không ngừng tát nước vào mặt mình! Anh kéo cô ra và đặt lên môi cô một nụ hôn! Cô lập tức đẩy anh ra.

“Chát...Anh đừng dùng cái môi đã hôn bao nhiêu cô gái mà hôn tôi!” cô tức giận tát anh sau đó nước mắt lại tuôn rơi.

“Anh...anh xin lỗi! Em đừng khóc mà! Cô ta chẳng qua chỉ là vì tiền của anh thôi!” anh vụng về lau nước mắt cho cô.

“Anh không cần giải thích! Tôi không là gì của anh cả!” cô hít hít mũi giận dỗi nói.

“Thôi mà! Khóc xấu lắm! Bạn gái của anh từ khi nào trở nên mít ướt thế!” anh dịu dàng dỗ dành cô bằng giọng nói ngọt ngào.

“Ai..ai nói! Tôi không phải bạn gái của anh!” cô đỏ mặt.

“Vây là người yêu của anh đi!” anh cười vui vẻ nhìn cô.

“Nhưng anh đâu có thích tôi!” tâm trạng cô lại chùn xuống.

“Ừ anh không có thích em!” anh nói.

“...” người cô cứng đờ.

“Anh chỉ yêu em thôi!” anh cười tươi vì thấy biểu hiện của cô.

“Anh nói thật chứ!” cô không thể tin nhìn anh.

“Thật! Vây em có chấp nhận làm bạn gái của anh không?” anh nhìn vào cặp mắt đen láy của cô.

“Nếu đã vậy! Em sẽ chấp nhận lời tỏ tình của anh! Sau này sẽ từ từ trả thù vì những ngày qua anh đã hành hạ em!” cô cười xảo quyệt.

“Được! Được!” anh hạnh phúc ôm chặt cô vào lòng sau đó tiếp tục hôn cô! (T/g đỏ mặt: chúng ta đi tìm bạn Trần thôi!).

“Giám đốc ông hẹn tôi ra đây có chuyện gì không!” cô đang làm việc thì giám đốc đột nhiên hẹn cô ra nhà hàng, nhưng nhìn xung quanh lại không thấy ai cô cảm thấy hơi nguy hiểm!

“Sao không có chuyện gì không được hẹn cô à?” ánh mắt ông lộ vẻ thâm tà nhìn cô.

“Tôi...tôi không phải ý đó!” cô sợ hãi khi nhìn thấy ánh mắt của ông.

“Vây thì được rồi!”

Quốc Bảo thì đang lo lắng đi đi lại lại trong văn phòng khi thấy cô đi lâu quá mà chưa thấy trở về. Đúng lúc này anh vô tình nghe được câu chuyện.

“Thật tội nghiệp cho Trần quá! Ai ai không biết giám đốc công ty này nổi tiếng háo sắc chứ!” nhân viên 1 nói.

“Đúng vậy không biết lão ta đã hại bao nhiêu cô gái rồi! Hơn nữa Trần lại xinh đẹp như vậy mà lúc này lão lại hẹn cô ra không biết bây giờ...” nhân viên 2 tiếp lời.

“Các cô nói thật không!” Bảo bước ra với khuôn mặt giận dữ.

“Thật...” 2 nhân viên bị dọa cho hoảng sợ.

Bảo chạy thật nhanh đến chỗ của Trần.

“Á! Ông làm gì vậy?” cô hoảng sợ bỏ chạy khi lão định sờ vào ngực cô.

“Cô đừng mong thoát khỏi đây!” lão kéo tay cô lại.

“Ông buông ra mau! Nếu không tôi la lên đó!” cô hoảng sợ cố gắng giật tay lão ra.

“Haha cô có la khản cổ cũng không ai cứu cô đâu! Tôi đã bao hết tầng này rồi!” lão cười hết sức đắc tiện sau đó đè cô xuống bàn.

“Cứu tôi với! Buông ra...” cô hoảng sợ giãy dụa.

Lão định xé áo cô thì

“Rầm...” anh chạy thật nhanh nắm cổ áo lão lôi lên.

“Tên khốn nạn!” anh bắt đầu đánh lão tới tấp đến khi ngắt xiú mới thôi!

“Hức...hức...” cả thân hình cô run rẩy ngồi co lại.

“Anh xin lỗi! Anh tới trễ đã làm em hoảng sợ!” anh đau lòng ôm chặt cô.

Cô cứ như vậy khóc thiếp đi trong ngực anh. Hôm sau anh tỏ tình với cô và kể cho cô nghe mọi chuyện về anh, lão giám đốc kia bị đuổi việc. Cũng không lâu sau Trân và Thanh cũng được Phương Kỳ và Quốc Bảo cầu hôn, cùng nhau xây dựng một mái ấm gia đình hạnh phúc ngập tràn yêu thương.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-co-nang-tinh-ngich>